Περιοδος 2η,
Νο 111
Μάης 2002
50 σέντ

εργατική δημοκρατία

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Στις άλλες σελιδες

ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ
Τι οδήγησε στην άνοδο του Λεπέν και πως αντιμετωπίζεται
σελ 12

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
σελ. 6-7 και 8

Οι φτωχοί τσάκισαν το πραξικόπημα στη Βενεζουέλα
σελ 11

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
ΟΧΙ ΣΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ
ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΟΥΛΕΙΕΣ

ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ

το σύστημα του πολέμου και της φτώχειας

Αντικαπιταλιστική, αντιπολεμική Πρωτομαγιά

Την 1η Μάη οι εργαζόμενοι σε όλο το κόσμο γιορτάζουν. Η Πρωτομαγιά είναι η μέρα που οι εργαζόμενοι σε κάθε γωνιά του πλανήτη ενώνουν τους αγώνες και τα αιτήματά τους για έναν καλύτερο κόσμο. Είναι η μέρα που "η εργατική τάξη επιθεωρεί τις δυνάμεις της" στη πάλη της ενάντια στο καπιταλισμό. Σε ένα τέτοιο γιορτασμό ο καλύτερος τροφοδότης ειναι οι αγώνες που έχουν δώσει οι εργάτες, η νεολαία, το αντικαπιταλιστικό κίνημα όλη την προηγούμενη περίοδο.

Την 1η Μάη οι εργαζόμενοι συνεχίζουν το αγώνα ενάντια στην μείωση των μισθών, τις απολύσεις και την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων. Ενάντια στο κουτσούρεμα της ΑΤΑ και την παράταση στο όριο συνταξιοδότησης, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και στην διάλυση της δημόσιας υγείας και παιδείας.

Οι εργαζόμενοι απαιτούν δημόσια ασφάλιση, με καλύτερες συνθήκες δουλειάς, με μικρότερο όριο ηλικίας και καλύτερες συντάξεις. Και είναι αποφασισμένοι να παλέψουν για το δίκιο τους και να αναγκάσουν τους καπιταλιστές να πληρώσουν από τον αμύθητο πλούτο που έχουν συσσωρεύσει. Την Πρωτομαγιά χιλιάδες εργαζόμενοι σε όλο το κόσμο θα στείλουν ακόμη ένα δυνατό μήνυμα στ' αφεντικά και τις κυβερνήσεις ότι αυτή τη μάχη θα τη δώσουν μέχρι τη νίκη.

Οχι στον πόλεμο

Ομως, στις γροθιές και τα στόματα των χιλιάδων απεργών θα είναι και το ΟΧΙ στον πόλεμο. Το 2001 είναι η χρονιά που σημαδεύτηκε από το ξεκίνημα του "πολέμου των πλούσιων ενάντια στους φτωχούς", του ιμπεριαλιστικού πολέμου του Μπους, του Μπλερ και του Σαρόν από το Αφγανιστάν μέχρι το Ιράκ και την Παλαιστίνη. Ολο το φθινόπωρο του 2001 εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές στους δρόμους της Ν.Υόρκης, του Λονδίνου, της Ρώμης, της Αθήνας αλλά και της Λευκωσίας είπαν ένα δυνατό και καθαρό ΟΧΙ στον πόλεμο.

Οι πολυεθνικές του πετρελαίου και του φυσικού αερίου έβαλαν στόχο να ελέγξουν όλη την περιοχή της Κεντρικής Ασίας. Ο Μπους, η βρόμικη συμμαχία του και από κοντά τους ο Σημίτης και ο Κληρίδης που τους παραχώρησε κάθε διευκόλυνση, αφού ισοπέδωσαν την πιο φτωχή χώρα του κόσμου, το Αφγανιστάν, έβαλαν στο στόχαστρό τους και το Ιράκ, τη χώρα που καταστρέφουν εδώ και μια δεκαετία με τους βομβαρδισμούς και το εμπάργκο. Είναι αυτός ο βρόμικος "πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία" που έδωσε το πράσινο φως και στον αρχιεγκληματία Σαρόν να ισοπεδώσει την Τζενίν και μια σειρά ακόμη πόλεις των Παλαιστινίων.

Ομως, τα εγκλήματα του σιωνιστικού Ισραήλ έβγαλαν ακόμη περισσότερους αντιπολεμικούς διαδηλωτές στους δρόμους, στο πιο μεγάλο κίνημα αλληλεγγύης από τον πόλεμο των ΗΠΑ στο Βιετνάμ. Ολες οι πόλεις της Μέσης Ανατολής, της Ευρώπης και της Αμερικής εδώ και 2 μήνες συγκλονίζονται από το κίνημα για τη Νίκη της Ιντιφάντα, για Λευτεριά στην Παλαιστίνη. Οι διαδηλώσεις της Πρωτομαγιάς και εδώ και παγκόσμια θα είναι μια ακόμη ευκαρία για να ακουστεί δυνατά η φωνή αυτού του συγκλονιστικού κινήματος.

Για πάνω από έναν αιώνα η Πρωτομαγιά είναι η δική μας μέρα. Είναι ο σταθμός που οι αγώνες του σήμερα συναντούν τις μάχες του χθες σε μια εκρηκτική δύναμη ενάντια στον καπιταλισμό. Είναι η μέρα που το κίνημα του Σιάτλ, της Πράγας, της Γένοβα και της Βαρκελώνης θα ενώσει τα συνθήματα του "Οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη" με τη δύναμη της εργατικής τάξης που μπορεί να τα κάνει πράξη. Το αντικαπιταλιστικό κίνημα βρέθηκε στην καρδιά όλων των αγώνων της περσινής χρονιάς ενάντια στον πόλεμο και την τρέλα της αγοράς και κινητοποιεί ήδη τα εκατομμύρια των εργατών που μπορούν να βάλουν τέρμα στη βαρβαρότητα που απλώνουν γύρω μας οι καπιταλιστές. Γι' αυτό και τη φετεινή Πρωτομαγιά θα φωνάξουμε με ακόμη μεγαλύτερη σιγουριά "Ενας άλλος κόσμος είναι αναγκαίος και εφικτός, ο κόσμος των εργατών, ο σοσιαλισμός".

ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΑΜΕΣΩΣ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

Να κτίσουμε ενα αντιρατσιστικό μέτωπο

Σε μια πολύωρη και μεγάλης κλίμακας επιχείρηση , η Αστυνομία Πάφου συνέλαβε πριν από λίγες ημέρες 26 συνολικά αλλοδαπούς, με την κατηγορία ότι έμεναν «παράνομα» στην Κύπρο. Η επιχείρηση «σκούπα» έγινε από τη μία μετά τα μεσάνυχτα μέχρι τις έξι το πρωί, σε διάφορα υποστατικά στην Πάφο και στην Πόλη Χρυσοχούς.

Η τελευταία αυτή επιχείρηση, όπως και οι άλλες που προηγήθηκαν είναι μέρος της ρατσιστικής πολιτικής της κυβέρνησης. Την ίδια ώρα που κάνει λόγο για την συνάντηση πολιτισμών μέσω της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την ίδια ώρα που μιλούν για το άνοιγμα των αγορών και την ελεύθερη διακίνηση ανθρώπων και κεφαλαίων κτίζουν σύνορα και μηχανισμούς καταστολής. Τα τελευταία χρόνια έχουν ξοδευτεί δεκάδες εκατομμύρια λίρες για την αγορά καταδιωκτικών σκαφών, ραντάρ και άλλων μέσων ώστε να μετατραπεί η Κύπρος σε ένα απροσπέλαστο φρούριο για τους μετανάστες που θα αναζητήσουν μια καλύτερη ζωή στο νησί μας.

Για να μπορέσει να φέρει σε πέρας την πολιτική της στηρίζει, την κινδυνολογία των ΜΜΕ που ισχυρίζονται ότι υπάρχουν στα γύρω παράλια, χιλιάδες και καμιά φορά εκατοντάδες χιλιάδες «λαθρομετανάστες» που πρόκειται να εισβάλουν στην Κύπρο με την πρώτη ευκαιρία.

Με τέτοια πολιτική που προωθεί η κυβέρνηση μπορεί κανείς να κατανοήσει τα αποτελέσματα ερευνών που δείχνουν ότι ένα σημαντικο ποσοστό των Κυπρίων πιστεύει πως οι ξένοι αποτελούν απειλή για τις θέσεις εργασίας των ντόπιων. Η πολιτική των κινδύνων δημιουργεί αμφιβολίες στον κόσμο για το αν πρέπει να υπάρχει κάποιος έλεγχος για το ποιοι και πόσοι μπορούν να ζήσουν ανάμεσά μας.

Στην πραγματικότητα όμως οι Κύπριοι εργαζόμενοι κατανοούν απόλυτα τον πόνο αυτών των ανθρώπων που με κίνδυνο την ίδια τους την ζωή άφησαν τα σπίτια τους και τις οικογένειες τους για να ξεφύγουν από την φτώχεια, τους πολέμους και την μιζέρια που μαστίζει τις χώρες τους.

Η μεγάλη πλειοψηφία αυτών των μεταναστών προέρχεται από τις χώρες της Ασίας, της Αφρικής και της Ανατολικής Ευρώπης. Είναι φτωχός κόσμος που δεν μπορεί να ζήσει πλέον στις χώρες του. Πολλές από αυτές είναι ρημαγμένες από τους Ιμπεριαλιστικούς πολέμους της τελευταίας δεκαετίας. Η κυβέρνηση μας είναι χωμένη ως το λαιμό και η ίδια σ' αυτούς τους πολέμους αφου έχει παραχωρήσει όλες τις διευκολύνσεις στην πολεμική μηχανή των ιμπεριαλιστών για τον πόλεμο στον Κόλπο, στην Γιουγκοσλαβία και πρόσφατα στο Αφγανιστάν, ενώ σήμερα διευκολύνει τις προετοιμασίες του Μπους για ένα νέο αιματοκύλισμα στο Ιράκ και την δημιουργία νέων προσφύγων.

Την ίδια ώρα που η κυβέρνηση παραχωρεί τα πάντα στους ιμπεριαλιστές, κλείνει τα σύνορα για τα θύματα αυτών των επιδρομών. Όταν οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί της κτυπούσαν το Αφγανιστάν η έγνοια της κυβέρνησης ήταν το πώς θα μπορέσει να αποκόψει τυχόν «ρεύμα» Αφγανών προσφύγων που μπορεί να κινηθεί προς την Κύπρο. Αλλά και πρόσφατα, παρά τις υποκριτικές της καταγγελίες για τις σφαγές των Παλαιστινίων από το Ισραήλ, η κυβέρνηση δεν είχε κανένα δισταγμό να παραχωρήσει τα αεροδρόμια, τα λιμάνια στους σιωνιστές δολοφόνους. Μέχρι και γηπεδικές εγκαταστάσεις τους παραχώρησε ενω σύμφωνα και με την καταγγελία του βουλευτή του ΑΚΕΛ, Γιαννάκη Θωμά, τα αεροδρόμια μας είναι γεμάτα με πράκτορες της ισραηλινής μυστικής υπηρεσίας.

Όμως το μέγεθος της υποκρισίας τους αποκαλύπτεται από την αντιμετώπιση τους απέναντι στους παλαιστίνιους πρόσφυγες που κατοικούν στην Κύπρο. Αυτή τη στιγμή η Κυπριακή Δημοκρατία είναι έτοιμη να απελάσει παλαιστίνιο πρόσφυγα, ο οποίος είναι εγκατεστημένος στο νησί με την οικογένειά του, με το πρόσχημα ότι έληξε η άδεια παραμονής του!

Το ενθαρρυντικό είναι ότι άρχισαν να πληθαίνουν και να δυναμώνουν οι φωνές που καταγγέλλουν τη ρατσιστική πολιτική της κυβέρνησης. Κατά καιρούς έχουν υπάρξει αντιδράσεις με αφορμή διάφορα γεγονότα και έγιναν και εκδηλώσεις συμπαράστασης στους μετανάστες που καταδίκαζαν την κυβερνητική πολιτική. Όμως οι σποραδικές και μεμονωμένες αντιδράσεις και πρωτοβουλίες δεν μπορούν να έχουν αποτέλεσμα απέναντι σε μια ξεκάθαρα συνειδητή ρατσιστική πολιτική της κυβέρνησης.

Αυτό που χρειάζεται είναι το προχώρημα των πρωτοβουλιών που έγιναν στο παρελθόν και ο συντονισμός των αντιρατσιστών στα πλαίσια ενός ευρύτερου κοινού αντιρατσιστικού μετώπου. Ένα μέτωπο που να καταγγέλλει την υποκρισία της κυβέρνησης και να αποκαλύπτει τον πραγματικό εχθρό της ανθρωπότητας που είναι το σύστημα του κεφαλαίου και των πολέμων.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Οταν δεν μας αρέσει η αλήθεια αλλάζουμε την ιστορία

Η αντίδραση των διάφορων εθνικόφρονων για το βιβλίο της ιστορίας της Γ Λυκείου και την αναφορά του στον αγώνα της ΕΟΚΑ δείχνει με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο την υποκρισία αλλά και την παραχάραξη της ιστορίας που γίνεται συστηματικά απο αυτούς που έχουν την εξουσία.

Στο βιβλίο αναφέρεται ότι «σε μια εποχή που τα αντιαποικιακά κινήματα σε άλλες χώρες έδιναν προτεραιότητα όχι μόνο στην εθνική απελευθέρωση αλλα και στη κοινωνική πρόοδο, η ΈΟΚΑ του στρατηγού Γρίβα πρόβαλλε ενα κοινωνικά υπερσυντηρητικό εθνικισμό». Αυτό βέβαια είναι ένας πολύ ήπιος και μετριοπαθής τρόπος για να περιγράψει κανείς τα βρώμικα εγκλήματα του Γρίβα σε βάρος της αριστεράς το '55-'59. Η πραγματικότητα είναι ακόμη πιο σκληρή. Ο Γρίβας, και η ΕΟΚΑ είχαν σαν στόχο να εξουδετερώσουν την αριστερά σαν πολιτική δύναμη και να προετοιμάσουν το έδαφος ώστε αυτοί που θα διαδέχονταν τους άγγλους στην εξουσία θα ήταν η δεξιά παράταξη. Γι αυτό και έφτασε στο σημείο να σκοτώσει περισσότερους ελληνοκύπριους παρά άγγλους αποικιοκράτες στους οποίους υποτίθεται ότι είχε κηρύξει τον πόλεμο.

Οταν η πραγματικότητα δεν συμφωνεί με τους μύθους που θέλουμε να καλιεργούμε μας φταίνε τα βιβλία της ιστορίας και τα αλλάζουμε. Βέβαια ο Υπουργός Παιδείας, Ουράνιος Ιωαννίδης επειδή ξέρει ότι δύσκολα θα βρεί σοβαρούς ιστορικούς στην Ελλάδα που θα επιβεβαιώσουν τη δική του εκδοχή για τον Γρίβα και την ΕΟΚΑ αποφάσισε την απόσυρση του σχετικού βιβλίου απο τα ελληνοκυπριακά σχολεία ενώ θα στείλει και φυλλάδια στο ελληνικο Υπουργείο Παιδείας απο τα οποία να διδάσκουν «σωστά» τον αγώνα του '55-'59 και στα ελληνικά Λύκεια. Οσα ψέμματα και να πουν, ότι και να κάνουν, η αλήθεια είναι εκεί, και κάποιες στιγμές θα τους ξεφεύγει και θα βγαίνει στην επιφάνεια.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Με αγώνες φεύγει ο Συναγερμός και η πολιτική του

Ο πανικός του Αναστασιάδη για την λαϊκή δυσαρέσκεια εξαιτίας της πολιτικής της κυβέρνησης δεν κρύβεται με τίποτα. Μιλά για «απεξάρτηση» του κόμματος του απο την κυβερνητική πολιτική και κρατά αποστάσεις απο κυβερνητικές αποφάσεις ενω πρίν μερικούς μήνες υπεράσπιζε με πάθος αυτή την ίδια κυβερνητική πολιτική.

Τα κόμματα της "συνεργασίας" ήταν ουσιαστικά απόντα απο την μεγάλη εκδήλωση έξω απο το σπίτι του Ισραηλινού Πρέσβυ

Τα κόμματα της αντιπολίτευσης όμως μοιάζουν δυστακτικά όχι μόνο στο να προχωρήσουν σε κινητοποιήσεις αλλα και στη συγκρότηση της ίδιας της εκλογικής συνεργασίας για την οποία μιλούν εδώ και καιρό. Στην ουσία μοιάζουν να φοβάται το ένα το άλλο και τις πιθανές τρικλοποδιές που θα μπορούσε να δεχτεί απο τους «συμμάχους» του. Οι εμπειρίες απο τέτοιες συνεργασίες στο παρελθόν είναι για όλους νοπές και πικρές.

Αυτό που σίγουρα όμως δεν συζητούν είναι αυτό που ενδιαφέρει περισσότερο τους εργαζόμενους. Τι θα κάνει ο νέος πρόεδρος με την ΑΤΑ που την κουτσούρεψε ο Κληρίδης; Τι θα κάνει με τα νοσοκομεία που κοντεύει να τα διαλύσει η πολιτική της λιτότητας και των περικοπών; Τι θα κάνει με τις ιδιωτικοποιήσεις που έχει ήδη εξαγγείλει η κυβέρνηση; Τι θα κάνει με τις φορολογίες, την ακρίβεια, τις συντάξεις, τους μισθούς πρόσληψεις και ένα σωρό άλλα θέματα που απειλούν τις κατακτήσεις και το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Δεν έχουν πεί ακόμη λέξη για το τι θα κάνει ο νέος πρόεδρος για την Παλαιστίνη και τις διευκολύνσεις που δίνει η κυβέρνηση στους σιωνιστές δολοφόνους και τους ιμπεριαλιστές συμμάχους τους για να διεξάγουν αυτό το πόλεμο, όπως και το πόλεμο στο Αφγανιστάν ή εναντίον του ΙΡΑΚ.

Απο τα πάνω

Ολ αυτά είναι αποτέλεσμα του ότι προσπαθούν να συγκροτήσουν μια σύμμαχία απο τα πάνω, με συνομιλίες, συμβιβασμούς και υστεροβουλίες. Ο καθένας ψάχνει τη φόρμουλα που θα τον βόλευε καλύτερα και θα του εξασφάλιζε μια καλύτερη θέση στην νέα κυβέρνητική συμμαχία. Γι αυτό και ο ένας φοβάτε τον άλλο και οι μανούβρες και οι απειλές διαδέχονται η μιά την άλλη.

Ακόμη και αν καταλήξουν σε μια κοινή συμφωνία τα τρία κόμματα είναι αμφίβολο αν θα εξασφαλίσουν και την υποστήριξη του κόσμου ώστε να κερδίσουν τις εκλογές. Ιδιαίτερα αν υποψήφιος τους θα είναι κάποιος ξεφωνημένος συντηρητικός όπως ο Τάσος Παπαδόπουλος

Για να εξασφαλιστεί η επιτυχία της συνεργασία δεν είναι αρκετή η αριθμητική συνάθρηση των εκλογικών ποσοστών τους και ένα πρόγραμμα διακηρύξεων και υποσχέσεων που θα επισφραγιστεί με μερικές καπακωτές αλλά χρειάζεται να είναι πειστική στη πράξη και να δίνει προοπτική στους αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας.

Μια πραγματική συμμαχία και συνεργασία χτίζεται μέσα σε ένα κοινό μέτωπο δράσης, μέσα απο τους αγώνες ενάντια στη πολιτική της κυβέρνησης, και την αστίσταση στις επιθέσεις της. Αυτό είναι κάτι που δοκιμάζεται στη πράξη και δεν εξασφαλίζεται με διακηρύξεις λίγες βδομάδες ή μήνες πρίν τις εκλογές. Η εμπειρία απο τις Γαλλικές εκλογές και την άνοδο του Λεπέν είναι η πιο πρόσφατη και πικρή επιβεβαίωση αυτής της πραγματικότητας.

Δεν μπορείς να θέλεις να συγκροτήσεις μέτωπο ενάντια στη κυβέρνηση και να στηρίζεις τις επιλογές της, ή να κρατάς μια μεσοβέζικη στάση στις ιδιωτικοποιήσεις στο θέμα της ΑΤΑ, τις φορολογίες, τις αυξήσεις των καυσίμων, για το ρατσισμό και τον πόλεμο.

Αυτή θα έπρεπε να είναι η ατζέντα όχι μόνο για τις συζητήσεις για την τριμερή συνεργασία αλλα και για ένα κοινό πρόγραμμα δράσης που να έχει στο κέντρο του τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων και της νεολαίας. Μέσα απο μια τέτοια πορεία θα ήταν πολύ πιο εύκολο να συμφωνήσουν τα κόμματα και να βρούν τον κοινό υποψήφιο που σίγουρα δεν θα ήταν κάποιος Τάσος Παπαδόπουλος αλλα κάποιος που να εκφράζει αυτή την αγωνιστική και αντιδεξιά διάθεση του κόσμου.

Αριστερός υποψήφιος

Το κύριο βάρος για μια τέτοια πορεία πέφτει στο ΑΚΕΛ που όχι μόνο είναι η μεγαλύτερη δύναμη στο χώρο της αντιπολίτευσης αλλά σήμερα συσπειρώνει και τα πιο πρωτοπόρα κομμάτια της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Το ΑΚΕΛ θα επρεπε να μπεί μπροστά και να παίξει τον ρόλο της δύναμης που στηρίζει και ενισχύει τους αγώνες των εργαζομένων.

Μια τέτοια προοπτική για ένα μέτωπο δράσης ακόμη και αν δεν είχε την υποστήριξη της ηγεσίας των άλλων κομμάτων θα εξασφάλιζε την υποστήριξη της μεγάλης μάζας των απλών μελών όχι μόνο του ΔΗΚΟ και του ΚΙΣΟΣ αλλα και πολλών εργαζομένων που στήριξαν τον Κληρίδη στις προηγούμενες εκλογικές αναμετρήσεις και σήμερα δέχονται τα κτυπήματα απο την πολιτική του.

Αντί όμως το ΑΚΕΛ να προσανατολιστεί σε κάτι τέτεοιο στην ουσία προσπαθεί να εμφανιστεί σαν η συναινετική δύναμη και να εξασφαλίσει διαπιστευτήρια ήπιας και συνετής διαχείρησης. Αντί να στηρίξει δυναμικά τις διεκδικήσεις και τα συμφέροντα της εργατικής τάξης ψάχνει τις μέσες λύσεις που να είναι απο όλους δεκτές. Δεν είναι με αυτή τη μέθοδο όμως η εργατική τάξη που κέρδισε ότι έχει μέχρι σήμερα αλλά με τους αγώνες της κόντρα στο κατεστημένο, την κυβέρνηση και το κεφάλαιο.

Οι αγωνιστές της εργατικής τάξης και της νεολαίας για αλλη μια φορά μένουν εκτεθιμένοι και μετέωροι απο τις επιλογές της ηγεσίας τους. Πολλοί απο αυτούς διερωτούνται γιατί να ψηφίσουν τον υποψήφιο της συνεργασίας, ιδιαίτερα όταν σκέφτονται ότι ο πιο πιθανός υποψήφιος της θα είναι ο Τάσος Παπαδόπουλος.

Βέβαια κανένας υποψήφιος και καμιά εκλογική αναμέτρηση, βουλευτική ή προεδρική δεν θα μπορούσε να φέρει μια ριζική αλλαγή στη κοινωνία. Αυτό μόνο μέσα απο τους αγώνες μας για ανατροπή αυτου του συστήματος που γεννά την καταπίεση, τη φτώχεια, τους πολέμους και τη δυστυχία, μπορούμε να το εξασφαλίσουμε.

Ωστόσο οι εκλογές είναι μια μάχη που η μεγάλη μάζα των απλων ανθρώπων τη θεωρούν σημαντική. Γι αυτό και έχει σημασία αυτός που βλέπουν σαν το «δικό τους» υποψήφιο να πάρει μεγάλα ποσοστά. Γι αυτό ενας αριστερός υποψήφιος, όπως ο Χριστόφιας ακόμη και αν δεν εκλεγεί θα παρει σίγουρα ένα σημαντικό ποσοστό ψήφων, πολύ μεγαλύτερο απ ότι τα ποσοστά του ΑΚΕΛ. Μια τέτοια υποψηφιότητα, ανεξάρτητα απο τις προθέσεις του ίδιου του Χριστόφια ή του ΑΚΕΛ θα δώσει την αίσθηση μέσα στις μάζες των εργαζομένων ότι επιτέλους θα δώσουμε την απάντηση μας στο κεφάλαιο. Θα στηρίξει την αυτοπεποίθηση και την αγωνιστική διάθεση των πιο πρωτοπόρων κομματιών της εργατικής τάξης και της νεολαίας.

Ενα κοινό μέτωπο δράσης με μια τέτοια υποψηφιότητα έχει πολύ μεγαλύτερες πιθανότητες επιτυχίας ακόμη και χωρίς την στήριξη των ηγεσιών των άλλων κομμάτων απ' οτι μια τριμερής συνεργασία που συνομολογείται απο τα πάνω με υποψηφιο τον Τάσο ή κάποιον άλλο σαν τον Τάσο Παπαδόπουλο.

Προς αυτή την κατεύθυνση είναι που πρέπει να στραφούν σήμερα όσοι μέσα στο ΑΚΕΛ αλλά και το ΚΙΣΟΣ είναι δυσαρεστημένοι με τις επιλογές της ηγεσίας τους. Πρώτα και κύρια σε μια αγωνιστική, μαχητική αντιπολίτευση που να κοντράρει σε όλα τα επίπεδα την κυβέρνηση και την πολιτική της και σε ένα αριστερό υποψήφιο.

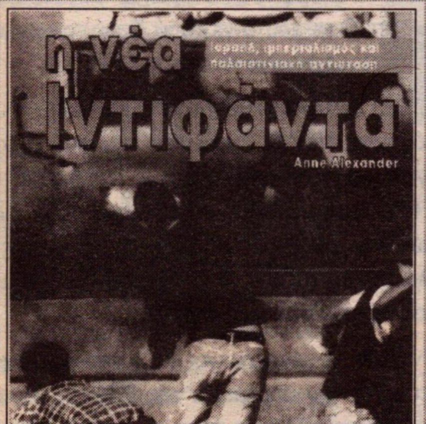

Δύο νέα βιβλιαράκια απο τις εκδόσεις Εργατική Δημοκρατία που δεν πρέπει να λείπουν απο καμιά βιβλιοθήκη. Είναι απαραίτητα εργαλεία γιά όλους τους αγωνιστές του αντικαπιταλιστικού κινήματος και όσους θέλουν να παλέψουν για να σταματήσει η σφαγή των Παλαιστινίων Μπορείτε να τα ζητήσετε απο τους συντρόφους που πουλούν την Εργατική Δημοκρατία ή στο τηλ:22349959 Fax:22349770

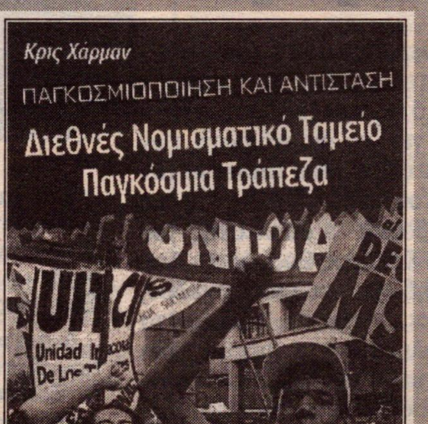

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ

σχόλεια... ειδήσεις... γράμματα... σχόλεια... ειδήσεις... γράμματα...

Ο Big Brother στα γήπεδα

Η αστυνομία ανέσυρε από τα συρτάρια νόμο του 1994, που προβλέπει την παρεμπόδιση φιλάθλων από τού να εισέλθουν σε γήπεδα, όταν αυτοί «βρίσκονται κάτω από την επήρεια ναρκωτικών ουσιών, ή τελούν σε κατάσταση μέθης». Επίσης, οι "χούλιγκαν" που προκαλούν θόρυβο ή ταραχή εντός ή εκτός αθλητικού χώρου, με τρόπο που να παρακωλύεται η διεξαγωγή αγώνων, τότε είναι ένοχοι αδικήματος και τιμωρούνται με έξι μήνες φυλάκιση.

Είναι ένα αντιδραστικό μέτρο που μεταφέρει τον Big Brother στα γήπεδα. Θα μας φακελώνουν και θα μας κατατάσσουν στις κατηγορίες των ναρκωμανών και των αλκοολικών ανάλογα με την διάθεση του κάθε μπάτσου και θα μας εμποδίζουν να διασκεδάζουμε. Αυριο αυτό το μέτρο θα επεκταθεί και στις δισκοθήκες, στις παραλίες και όπου δήποτε αλλού τους βολεύει.

Με αυτό το μέτρο κυβέρνησή και αστυνομία προσπαθούν να κρύψουν τις δικές τους ευθύνες για τη βία και τα επεισόδια στα γήπεδα. Ξεχνούν ότι τα περισσότερα επεισόδια προκαλούνται απο επιθέσεις της αστυνομίας σε φιλάθλους. Έχουν ξεχάσει τους ξυλοδαρμούς μικρών παιδιών, μετά από ποδοσφαιρικό αγώνα, όταν μέλη της ΜΜΑΔ και του αντιτρομοκρατικού ουλαμού σταμάτησαν λεωφορείο με την πρόφαση ότι κάποιος από τους μικρούς τους ύβρισε.

Αυτοί είναι οι πραγματικοί υπεύθυνοι για όλα αυτά, η αστυνομία με τις προκλήσεις της και η κυβέρνηση που με την πολιτική της οδηγεί σε απόγνωση χιλιάδες νέους που ψάχνουν τρόπο να εκτονώσουν τον συσσωρευμένο θυμό τους από τις αδικίες του συστήματος που βάζει τα κέρδη πάνω από τους ανθρώπους.

Κ.Κ.

Οι "παρατάσεις" βλαφτουν την υγεία μας

Γύρω στα £14.4 εκ. λίρες περισσότερο θα στοιχίσει η παράταση που ζήτησε ο εργολάβος που κατασκευάζει το νέο νοσοκομείο Λευκωσίας. Αν γίνει δεκτή η αίτηση του εργολάβου το νοσοκομείο δεν θα είναι έτοιμο παρά μετά από 5 χρόνια-ο εργολάβος ζήτησε 288 βδομάδες παράταση-και αυτό αν όλα πάνε καλά. Η κυβέρνηση είναι διατεθειμένη να παραχωρήσει παράταση 67 βδομάδων. Το έργο ήταν προγραμματισμένο να συμπληρωθεί τον Ιούλιο του 2003. Τώρα μας λένε ότι πρέπει να περιμένουμε για το 2007.

Όμως το χειρότερο είναι ότι το σημερινό Γενικό Νοσοκομείο Λευκωσίας βρίσκεται στα πρόθυρα κατάρρευσης. Αυτό μπορεί να το δει ο κάθε απλός άνθρωπος που χρειάζεται να πάει εκεί για την υγεία του. Αν σήμερα οι εργαζόμενοι στον τομέα της υγείας καταγγέλλουν ότι χάνονται ανθρώπινες ζωές λόγω των ελλείψεων και των συνθηκών που επικρατούν στα νοσοκομεία τι θα γίνει σε 1 ή 2 χρόνια; Οι ελλείψεις μεγαλώνουν και οι συνθήκες χειροτερεύσουν στο μεγαλύτερο νοσηλευτικό ίδρυμα του κράτους που ουσιαστικά εξυπηρετεί ολόκληρη τη νότια Κύπρο.

Μετά από μια δεκαετία λιτότητας, περικοπών και διάλυση της δημόσιας υγείας έρχεται η αναστολή στην συμπλήρωση του νέου νοσοκομείου. Όσοι μπορούν να αντέξουν οικονομικά σπρώχνονται προς τα ιδιωτικά νοσοκομεία ενώ οι ουρές των συνταξιούχων στα εξωτερικά ιατρεία και οι σειρές αυτών που περιμένουν για πιο σοβαρά προβλήματα μεγαλώνουν. Υπάρχουν ασθενείς που περιμένουν εδώ και πέντε χρόνια για μια απλή χειρουργική επέμβαση.

Η κυβέρνηση άφησε το ογκολογικό τμήμα από το νέο νοσοκομείο στα χέρια της τράπεζας Κύπρου. Τώρα αγοράζει υπηρεσίες από την τράπεζα που θα παραμείνει ένα μονοπώλιο.

Με την πολιτική της κυβέρνησης ή υγεία μας γίνεται εμπόρευμα για να κερδίζουν οι κλινικάρχες και οι τραπεζίτες. Χρειαζόμαστε μια πολιτική που να βάζει τον άνθρωπο και την υγεία του πάνω από τα κέρδη.

Σταύρος Σιδεράς

Η γκρίνια δεν τους σταματά

162 αμερικανούς τουρίστες περισσότερους από πριν έφεραν τα £5,5 εκ. που ξόδεψε η κυβέρνηση για τη διοργάνωση των καλλιστείων Miss Universe τον Μάη του 2000. Αυτό ανάφερε στην βουλή ο βουλευτής του ΑΚΕΛ Σταύρος Ευαγόρου. Από τα £5,5 εκ. τα μισά σχεδόν, £2.3 εκ., ήταν τα δικαιώματα της πολυεθνικής εταιρείας Miss Universe Organization που ελέγχει τους διαγωνισμούς αυτούς.

Βέβαια όταν η κυβέρνηση και ο υπουργός εμπορείου αποφάσιζε και προωθούσε την διοργάνωση, ενθαρρυμένος από τους συνδέσμους των ξενοδόχων και τους επαίνους του αμερικανού πρέσβη, η Εργατική Δημοκρατία είχε καλέσει πολιτικές, συνδικαλιστικές και γυναικείες οργανώσεις της αντιπολίτευσης σε κοινές εκδηλώσεις ενάντια στις προσπάθειες της κυβέρνησης χωρίς καμιά ανταπόκριση.

Είναι χαρακτηριστικό ότι το ΑΚΕΛ, αντί να καταψηφίσει τα σχετικά κονδύλια στην βουλή κράτησε στάση αποχής με την δικαιολογία ότι είναι "θέμα τουρισμού".

Ακόμα το "Εργατικό Βήμα" της ΠΕΟ ειρωνευόταν τους "ευαίσθητους" που αντιδρούσαν στα καλλιστεία και δικαιολογούσε την αδράνεια της ΠΕΟ με το αισχρό επιχείρημα: "Στις συνθήκες του καπιταλισμού, είναι τόσα πολλά που υποβαθμίζουν την γυναίκα, που τα καλλιστεία αποτελούν απειροελάχιστο τμήμα, στο κάτω-κάτω προσφέρουν τη δυνατότητα σε ορισμένες καλλίγραμμες να σταδιοδρομήσουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο".

Η Εργατική Δημοκρατία οργάνωσε πορεία από το χώρο της Διεθνούς Έκθεσης μέχρι το "Ελευθερία" που γινόταν τα καλλιστεία. Δεκάδες άτομα περπάτησαν μαζί μας κάτω από το πανό "Λεφτά για την Παιδεία - όχι για καλλιστεία" και φωνάζοντας συνθήματα όπως "Ισομισθία και όχι καλλιστεία", "Δεν είμαστε κρέας ούτε για τις πασαρέλες σας ούτε για τα κανόνια σας" ή "Να βγεί το υπουργικό στην πασαρέλα".

Αυτή είναι η πολιτική που χρειαζόμαστε για να παλέψουμε και να σταματήσουμε τις επιλογές της κυβέρνησης που παίρνει τον πλούτο που παράγουμε για να τον μοιράσει στους φίλους της ντόπιους και ξένους και όχι να ερχόμαστε όπως ο Ευαγόρου για να γκρινιάξουμε μετά από μερικά χρόνια και να πούμε "εμείς τα λέγαμε".

Σ.Σ.

Τουρκοκύπριοι αθλητές στο Νότο

Ο ερχομός του τουρκοκύπριου ποδοσφαιριστή Σιαμπρί Σελντεν στο νότο για να παίξει σε ελληνοκυπριακή ομάδα, προκάλεσε ποικίλες αντιδράσεις. Ο πρόεδρος της ΑΕΚ Στ. Ξενής ο οποίος έφερε τον Σιαμπρί, δήλωνε από τη πρώτη στιγμή ότι η κίνηση αυτή έγινε για να "αξιοποιηθεί" πολιτικά η συμμετοχή τουρκοκυπρίων σε ελληνοκυπριακές ομάδες.

Η πρόθεση του ήταν να τον δώσει (βλέπε μεταπουλήσει) στην Ανόρθωση : "Φανταστείτε πόσο δυνατά μηνύματα θα σταλούν στο εξωτερικό όταν ακουστεί ότι οι Τ/Κ αθλητές εγκαταλείπουν το καθεστώς Ντενκτάς και έρχονται απ' εδώ, ή όταν στις επερχόμενες παρουσίες της Ανόρθωσης στα ευρωπαϊκά πρωταθλήματα γίνει γνωστό ότι σ' αυτήν αγωνίζεται και τουρκοκύπριος, την ώρα μάλιστα που και ο ίδιος θα τραγουδά το 'Χώμα που μ' ανάστησες Αμμόχωστος'"!

Αυτές οι δηλώσεις από τα ΜΜΕ έθεσαν σε συναγερμό την κυβέρνηση που για χρόνια χειρίζεται παρόμοιες μεθόδους αλλά πάντα καλυμμένα, με αποτέλεσμα να επέμβει ο υπουργός Εσωτερικών για "πιο υπεύθυνους χειρισμούς".

Για χρόνια η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη καλλιεργεί το μύθο του παραδείσου που καρτερεί τους τουρκοκύπριους κατοίκους του, που σαν νόμιμοι πολίτες αυτού του κράτους, της Κυπριακής Δημοκρατίας, έχουν δικαίωμα να έρθουν και να εγκατασταθούν στις περιουσίες τους. Το ίδιο κάνουν και με τους αθλητές. Αλλά όπως συμβαίνει σχεδόν σ 'όλες τις περιπτώσεις που Τ/Κ επιχειρούν να έρθουν στο νότο, έτσι και τώρα δεν άργησαν να το εκμεταλλευτούν σαν δυνατό χαρτί απέναντι στον Ντενκτάς. Και η περίπτωση Σιαμπρί φαινόταν να βολεύει αφού θεωρείται από τους δυνατούς ποδοσφαιριστές στο βορρά. Την ίδια ώρα όμως που κάνουν αυτή την προπαγάνδα, μεθοδεύουν και την δημιουργία κλίματος που να αποτρέπει κάθοδο άλλων Τ/Κ (τους αρκούν οι λίγοι που θα δημιουργήσουν τις εντυπώσεις). Έτσι άρχισαν να σκαλίζουν το γενεαλογικό του δένδρο και ανακάλυψαν ότι η μητέρα του κατάγεται από την Τουρκία.

Παρόμοια τακτική ακολούθησαν και πιο παλιά όταν μάζεψαν καποιους τουρκοκύπριους που ήρθαν απ' εδώ και τους διοργάνωσαν δημοσιογραφική διάσκεψη για να μιλήσουν για το προβλήματα τους στο βορρά και τον παράδεισο που ήρθαν να βρουν. Λίγους μήνες (αν όχι βδομάδες) μετά, η ΚΥΠ τους έκανε τη ζωή μαρτύριο σε τουρκοκύπριους που ζούσαν στη Λεμεσό φορτώνοντας τους τη ρετσινιά του κατάσκοπου, παρακολουθώντας τους παντού, παρεμβαίνοντας στους εργοδότες τους, ακόμα και με επιδρομές στα σπίτια τους και ξυλοφορτώνοντας τους (περίπτωση Ασκέρογλου).

Τα ίδια έγιναν και με τους τσιγγάνους όπου οι πρώτες δηλώσεις του στυλ "ακόμα και οι τσιγγάνοι δεν ανέχονται το καθεστώς Ντενκτάς και έρχονται εδώ να ζήσουν σαν άνθρωποι" μετατράπηκαν σε μια αγωνιώδη προσπάθεια του υπουργού Εσωτερικών να στρέψει τον κόσμο ενάντια στους τσιγγάνους.

Στην περίπτωση Σιαμπρί και των άλλων αθλητών η υποκρισία τους δεν έχει όρια. Παρουσιάζονται σαν οι λυτρωτές του σπουδαίου αυτού παίκτη που έχει 'εγκλωβιστεί' από το καθεστώς στο βορρά και ξεχνούν ότι είναι αυτοί που επέβαλαν τον αποκλεισμό όλων των τουρκοκυπριακών ομάδων και αθλητών από όλες τις διεθνείς παρουσιάσεις. Παράλληλα δεν διστάζουν να τον θέτουν σε απομόνωση και να τον δακτυλοδείχνουν σαν γιό "εποίκου".

Οι ελληνοκύπριοι διεθνιστές, οι εργαζόμενοι και η νεολαία, έχει καθήκον να αποκαλύπτει αυτή την υποκρισία της Ε/Κ άρχουσας τάξης και να στηρίξει τον Σιαμπρί αλλά και τους άλλους τουρκοκύπριους αθλητές και μη, που θέλουν να ζουν και να αγωνίζονται στο νότο, αλλά και να απαιτήσουν να σταματήσει ο αποκλεισμός των Τ/Κ αθλητών από συμμετοχές στο εξωτερικό, μέσα από τις δικές τους ομάδες.

Γράφει ο Αντώνης Σαρρής

ΔΙΕΘΝΗ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΔΝΤ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

100.000 διαδηλωτές στην Ουάσιγκτον

Ηταν η μεγαλύτερη διαδήλωση που οργανώθηκε στις ΗΠΑ μετά τις 11 Σεπτέμβρη. Πάνω από 100.000 διαδήλωσαν στην Ουάσιγκτον το Σάββατο 20 Απρίλη. Η ίδια η αστυνομία υπολόγισε τους διαδηλωτές σε 75.000. Ηταν η κορυφαία μέρα από το τετραήμερο διαδηλώσεων στην Ουάσιγκτον 19-22 που διοργάνωσαν αντικαπιταλιστικές και αντιπολεμικές οργανώσεις.

Ολα τα θέματα που έχει αναδείξει το αντικαπιταλιστικό κίνημα βρίσκονταν στην ατζέντα των διαδηλώσεων. Από το περιβάλλον μέχρι τις πολυεθνικές και από τα ανθρώπινα δικαιώματα μέχρι το ρατσισμό. Η αντίσταση στο σχέδιο Κολομβία, στο πραξικόπημα στη Βενεζουέλα που στήριξαν οι ΗΠΑ αλλά και η συμπαράσταση στο λαό της Αργεντινής είχαν ξεχωριστή θέση ανάμεσά τους με πολλές συζητήσεις για τα θέματα της Λατινικής Αμερικής στα φόρουμ που οργανώθηκαν τις μέρες των κινητοποιήσεων.

Ομως παρότι η διαδήλωση γινόταν λόγω της συνόδου της Παγκόσμιας Τράπεζας και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, η αλληλεγγύη στην Ιντιφάντα και η αντίσταση στον πόλεμο ήταν αυτή που καθόρισε τη διαδήλωση. Ηταν μια μάχη που την έδωσε το ANSWER (Δράση τώρα για το σταμάτημα του πολέμου και του ρατσισμού) και την κέρδισε. Υπήρχαν οργανώσεις που πρότειναν η συμπαράσταση στην Παλαιστίνη να μην είναι πρώτο ζήτημα σε προτεραιότητα. Ομως το ANSWER ήταν αυτό που κατάφερε να κινητοποιήσει τουλάχιστον τα 2/3 της πορείας, οργανώνοντας όχι μόνο στα Πανεπιστήμια και τις γειτονιές αλλά και στις κοινότητες των Παλαιστίνιων, των Αράβων και των μουσουλμάνων. Στην προσυγκέντρωση του ANSWER συμμετείχαν 60.000. Η συντονίστρια του φοιτητικού τμήματος του ANSWER ήταν η βασική ομιλήτρια: "*Ολος ο κόσμος αρχίζει να καταλαβαίνει αυτό που μας δείχνουν οι Παλαιστίνιοι με την ηρωϊκή αντίστασή τους. Οτι δεν θα υπάρξει ειρήνη στη Μέση Ανατολή αν δεν υπάρξει δικαιοσύνη.*" Δεύτερη ομιλήτρια ήταν η Παλαιστίνια Ράντα Τζαμάλ που μίλησε για τα εγκλήματα του Ισραήλ στα κατεχόμενα.

Επιστροφή του κινήματος

Ετσι, οι ακτιβιστές των ΗΠΑ έσπασαν ακόμη ένα ρεκόρ. Ηταν η μεγαλύτερη διαδήλωση συμπαράστασης στην Παλαιστίνη σε ολόκληρη την ιστορία του κινήματος στις ΗΠΑ. «*Αν σου έμεινε ένα σύνθημα από αυτή τη διαδήλωση είναι το 'λευτεριά στην Παλαιστίνη'*», είπε μια διαδηλώτρια. Οι Παλαιστινιακές σημαίες, οι μαντήλες και οι πικέτες "Εξω οι ΗΠΑ από τη Μέση Ανατολή", "Σταματήστε τη χρηματοδότηση των δολοφόνων του Ισραήλ", "Οχι πόλεμο στο Ιράκ" αλλά και "Παγκοσμιοποιήστε την Ιντιφάντα" ήταν αυτές που κυριαρχούσαν σε ολόκληρη τη διαδήλωση.

Στην ίδια την εξέδρα των ομιλητών μπροστά από το Καπιτώλιο κυμάτιζε μια παλαιστινιακή σημαία, κάτι σπάνιο για εκδηλώσεις στις ΗΠΑ. Ανάμεσα στα χάπενινγκ που διοργανώθηκαν εκεί ήταν και μια μουσική παράσταση που οργάνωσαν συγγενείς των θυμάτων της 11ης Σεπτέμβρη οι οποίοι είναι αντίθετοι στον πόλεμο του Μπους. Σημαντική ήταν και η παρουσία τμημάτων της εβραϊκής κοινότητας των ΗΠΑ που αντιστέκονται στην πολιτική του Ισραήλ.

Ολα δείχνουν ότι η διαδήλωση της 20ης Απρίλη ήταν η εκδίκηση του κινήματος των ΗΠΑ. Επέστρεψε μαζικά μετά από την αφόρητη πίεση της "αντιτρομοκρατικής" υστερίας, όχι μόνο μεγαλύτερο αλλά και πιο ώριμο πολιτικά. Αρκεί να δει κανείς τα αυθόρμητα μηνύματα που στέλνουν απλοί φοιτητές και εργαζόμενοι στο Indymedia για να καταλάβει ότι ήταν ένα μεγάλο βήμα για την αυτοπεποίθηση των αμερικάνων αγωνιστών.

"Αυτή η διαδήλωση αλληλεγγύης ανανέωσε την πίστη μου στην ανθρωπότητα", γράφει ένας διαδηλωτής. Ενας άλλος λέει: "Ηταν οι περισσότεροι άνθρωποι που έχω δει σε διαδήλωση τουλάχιστον τα τελευταία χρόνια που συμμετέχω. Ηταν πολύ μεγαλύτερη από την φιλοισραηλινή πορεία που οργανώθηκε στο ίδιο σημείο πριν από μια εβδομάδα." "Ηταν φοβερά. Ηταν πολύ ωραία να βλέπεις τόσους ανθρώπους να διαδηλώνουν ο ένας για τα προβλήματα που αφορούν τον άλλο. Να συνεχίσουμε τον αγώνα", γράφει ένας τρίτος.

Η μάχη που έδωσαν οι συναγωνιστές μας στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού ήταν τεράστια. Κατάφεραν σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε πανεπιστήμιο να αντισταθούν στις πιέσεις του Μπους και να χτίσουν μια τόσο επιτυχημένη διαδήλωση, αντίστοιχη με τις διαδηλώσεις που γίνονται στην Ευρώπη. Αντιστάθηκαν σε όλες αυτές τις πιέσεις που από τις 11 Σεπτέμβρη προσπαθούν να αφοπλίσουν ιδεολογικά και να αποδυναμώσουν το κίνημα, παίζοντας το χαρτί του εθνικισμού και του πολέμου.Ο Μπους και η κυβέρνησή του μπορεί να έχουν καταφέρει να συσπειρώσουν αρκετό κόσμο κάτω από την αμερικάνικη σημαία αλλά το Σάββατο φάνηκε ότι άλλο τόσο ισχυρή είναι η δύναμη που ενώνει τους εργαζόμενους και τους φοιτητές των ΗΠΑ κάτω από τη σημαία του αντιπολεμικού κινήματος. Είναι σίγουρο ότι ο Μπους και τα άλλα γεράκια τρόμαξαν πολύ συνειδητοποιώντας ότι ο βασικός αντίπαλος συνεχίζει να βρίσκεται στην ίδια τους τη χώρα.

ΙΤΑΛΙΑ

Η πιο μεγάλη απεργία

"Σαν να ήταν Κυριακή". Αυτή ήταν η φράση του Κοφεράτι, γραμματέα της CGIL, της μεγαλύτερης εργατικής συνομοσπονδίας, και περιέγραφε με τον καλύτερο τρόπο την επιτυχία της γενικής απεργίας στην Ιταλία την Τρίτη 16 Απρίλη. Ηταν η μεγαλύτερη μεταπολεμική απεργία. Συνολικά συμμετείχαν 13.000.000 εργαζόμενοι. Οι βιομηχανίες έκλεισαν, τα σχολεία και οι υπηρεσίες το ίδιο, οι συγκοινωνίες δεν λειτούργησαν καθόλου.

Η επιτυχία της απεργίας υπολογίζεται και από τη ζήτηση του ηλεκτρικού ρεύματος η οποία ήταν μειωμένη κατά 20%, όσο σχεδόν συμβαίνει τις Κυριακές. Ο αριθμός των συγκεντρωμένων έφτασε το σύνολο της πανεθνικής διαδήλωσης που είχε οργανωθεί στη Ρώμη στις 23 Μάρτη. 3.000.000 Ιταλοί συγκεντρώθηκαν σε όλες τις κεντρικές πλατείες της Ιταλίας. 400.000 στη Φλωρεντία, 300.000 στη Μπολόνια, 250.000 στο Μιλάνο, από 200.000 στη Ρώμη και στο Τορίνο.

Ολα τα συνδικάτα είχαν μεγάλη συμμετοχή. Η CGIL είχε την πρωτοκαθεδρία, αλλά και οι άλλες ομοσπονδίες CISL και UIL, έβαλαν τα δυνατά τους γι' αυτή την κινητοποίηση. Μαζί στις συγκεντρώσεις ήταν και τα συνδικάτα της βάσης COBAS αλλά και τα κοινωνικά φόρουμ που έδωσαν τη μάχη για την "γενίκευση" της απεργίας, οργανώνοντας απεργιακές φρουρές έξω από χώρους του ιδιωτικού τομέα, όπου η απεργία είναι μια πιο δύσκολη υπόθεση. Η παραδοσιακή εργατική τάξη έδωσε το παράδειγμα της συλλογικότητας με ποσοστά που έφτασαν το 90% στις βιομηχανίες της Φίατ, της Πιρέλι, της Ελεκτρολούξ. Ομως ο καινούριος συνδικαλισμός και η αυτοπεποίθηση έδωσε τη δυνατότητα να οργανωθούν απεργίες στα τηλεφωνικά κέντρα αλλά και στα Μακντόναλντς.

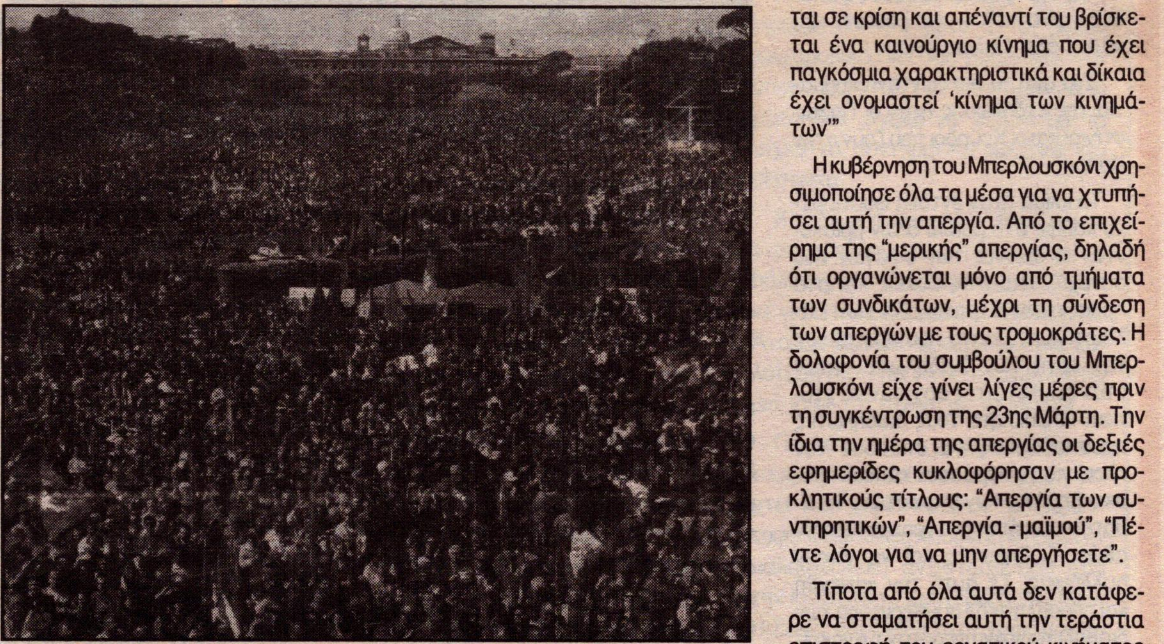

Τρία εκατομμύρια διαδήλωσαν στη Ρώμη τον περασμένο μήνα

Κλιμάκωση

Η γενική απεργία ήταν η κλιμάκωση της μάχης με τα νεοφιλελεύθερα μέτρα της κυβέρνησης Μπερλουσκόνι. Η τελευταία πρόκληση που γέννησε όλη αυτή την αντίδραση ήταν η κατάργηση του άρθρου 18 από την εργατική νομοθεσία. Το άρθρο αυτό αποτελούσε μια από τις κατακτήσεις του εργατικού κινήματος της Ιταλίας και περιόριζε το δικαίωμα των απολύσεων αν δεν υπάρχει σοβαρός λόγος από πλευράς του εργοδότη.

Ομως δεν ήταν μόνο αυτό. Οπως σχολίασε ο Φάουστο Μπερτινότι, γραμματέας της Κομμουνιστικής Επανίδρυσης "Αυτή η αντίδραση -από την ογκώδη διαδήλωση της 23ης Μάρτη μέχρι την τωρινή απεργία- είναι τεράστια. Είναι ανάλογη άλλων μεγάλων μαχών του παρελθόντος, όπως η μάχη ενάντια στην κατάργηση της ΑΤΑ το 1984. Αλλά υπάρχει μια ριζική διαφορά. Σήμερα δεν βρισκόμαστε στην άμυνα απέναντι στην "επανάσταση" του νεοφιλελευθερισμού. Σήμερα είναι ο νεοφιλελευθερισμός που βρίσκεται σε κρίση και απέναντί του βρίσκεται ένα καινούργιο κίνημα που έχει παγκόσμια χαρακτηριστικά και δίκαια έχει ονομαστεί 'κίνημα των κινημάτων'"

Η κυβέρνηση του Μπερλουσκόνι χρησιμοποίησε όλα τα μέσα για να χτυπήσει αυτή την απεργία. Από το επιχείρημα της "μερικής" απεργίας, δηλαδή ότι οργανώνεται μόνο από τμήματα των συνδικάτων, μέχρι τη σύνδεση των απεργών με τους τρομοκράτες. Η δολοφονία του συμβούλου του Μπερλουσκόνι είχε γίνει λίγες μέρες πριν τη συγκέντρωση της 23ης Μάρτη. Την ίδια την ημέρα της απεργίας οι δεξιές εφημερίδες κυκλοφόρησαν με προκλητικούς τίτλους: "Απεργία των συντηρητικών", "Απεργία - μαϊμού", "Πέντε λόγοι για να μην απεργήσετε".

Τίποτα από όλα αυτά δεν κατάφερε να σταματήσει αυτή την τεράστια επιστροφή του εργατικού κινήματος στην Ιταλία. "Ο αγώνας συνεχίζεται", φώναξε ο Κοφεράτι στους 400.000 συγκεντρωμένους της Φλωρεντίας τελειώνοντας την ομιλία του και πέρασε αρκετή ώρα για να σταματήσουν τα χειροκροτήματα. Η απεργία στην Ιταλία ήταν σε ευρωπαϊκό επίπεδο, το πιο μαζικό χτύπημα στο νεοφιλελευθερισμό την τελευταία δεκαετία. Ηταν η ενωμένη απάντηση του εργατικού κινήματος που επιστρέφει και του νέου αντικαπιταλιστικού κινήματος που γεννιέται. Οι περισσότεροι απεργοί βλέποντας στα ΜΜΕ τον Μπερλουσκόνι τόσο φοβισμένο, που έχανε την ψυχραιμία του, έβγαλαν το σωστό συμπέρασμα: "Τώρα είναι η στιγμή, όχι μόνο να αντισταθούμε στις επιθέσεις του, αλλά να διεκδικήσουμε όσα μας ανήκουν".

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΙΝΤΙΦΑ

Δυναμικές κινητοπο

«Σιωνιστές φονιάδες! Θα ‘μαστε κι εμείς εκεί για να μη γιορτάζετε μόνοι!» Με αυτό το σύνθημα η Συντονιστική Επιτροπή Οργανώσεων είχε καλέσει στις 18/4 την εκδήλωση έξω από την κατοικία του ισραηλινού πρέσβη με αφορμή τη δεξίωση για την 54η επέτειο της ανεξαρτησίας του Ισραήλ.

«Δυστυχώς πολλοί από τους κύπριους φίλους μας παρεμποδίστηκαν να συμμετέχουν στη δεξίωσή μας» ήταν τα λόγια του ισραηλινού πρέσβη, εκπρόσωπου της κυβέρνησης του χασάπη Σαρόν, μιλώντας στα κανάλια αμέσως μετά τον αποκλεισμό της κατοικίας του από τους 500 και πλέον διαδηλωτές.

Οι διαδηλωτές απέκλεισαν και τις τρεις εισόδους προς την πρεσβευτική κατοικία όπου η αστυνομία είχε προηγούμενα στήσει συρματοπλέγματα πίσω από τα οποία βρίσκονταν αστυνομικοί με πλήρη εξάρτηση, η ΜΜΑΔ και πιο πίσω πράκτορες της Μοσάντ με πολιτικά.

Οι «υψηλοί» προσκεκλημένοι, διπλωμάτες και επιχειρηματίες, που επιχείρησαν να πλησιάσουν την κατοικία υποχρεώθηκαν να αποχωρήσουν με τις λιμουζίνες τους αφού βρέθηκαν μπροστά από την αλυσίδα που δημιούργησαν οι διαδηλωτές κατά μήκος των δρόμων. Οι διαδηλωτές τους υποδέχονταν με αποδοκιμασίες και φωνάζοντας συνθήματα όπως «Να κλείσει η πρεσβεία», «Λευτεριά στον Αραφάτ», «Μπους, Σαρόν φονιάδες των λαών», «Όχι προστασία στους φονιάδες», «No justice - No peace», «Είμαστε όλοι Παλαιστίνιοι».

Ένα από τα πιο ζωντανά κομμάτια της εκδήλωσης ήταν οι Παλαιστίνιοι και οι Κούρδοι που ζουν στην Κύπρο.

Το κλίμα ήταν έντονα φορτισμένο καθώς στο μυαλό όλων βρίσκονταν οι εικόνες των σφαγών που συνεχίζονται στις πόλεις και στα προσφυγικά στρατόπεδα των Παλαιστίνιων. Εκείνο που προκάλεσε την οργή των διαδηλωτών ήταν όταν οι ΜΜΑΔίτες άρχισαν να χτυπούν απρόκλητα τους διαδηλωτές προσπαθώντας να σπάσουν τον κλοιό για να περάσουν κάποιοι προσκεκλημένοι των σιωνιστών. Το αποτέλεσμα ήτανε να τραυματιστούν αθώοι διαδηλωτές και να γίνουν συλλήψεις. Σε αυτή την «απεχθή και προσβλητική» συμπεριφορά των διαδηλωτών αναφερόταν η ανακοίνωση της πρεσβείας των φονιάδων!

Απολογισμός

Η κινητοποίηση στέφθηκε με απόλυτη επιτυχία γεγονός που θα αποτελέσει σημείο αναφοράς για το πώς μπορούν να έχουν αποτέλεσμα οι κινητοποιήσεις. Λίγες μέρες πριν την κινητοποίηση, και ενώ αρχικά η δεξίωση θα γινότανε στο Χίλτον, μεταφέρθηκε τελικά στο σπίτι του πρέσβη και στο τέλος να ματαιωθεί ουσιαστικά αφού από τους 250 προσκεκλημένους λιγότεροι από 20 κατάφεραν να μπουν μέσα.

Χωρίς αμφιβολία ήταν η μαχητικότερη, άρτια οργανωμένη και συντονισμένη κινητοποίηση που έγινε από την έναρξη των εισβολών του Σαρόν στα Παλαιστινιακά εδάφη αλλά και η πιο μαζική και ξεκάθαρα πολιτικοποιημένη κινητοποίηση των τελευταίων χρόνων. Κι αυτό με δεδομένο ότι οργανώθηκε χωρίς την ουσιαστική στήριξη κάποιου μεγάλου κόμματος ή οργάνωσης αφού, ΕΔΟΝ και νεολαία ΚΙΣΟΣ συμμετείχαν μόνο με ελάχιστα στελέχη. Το κύριο βάρος της οργάνωσης της εκδήλωσης το είχαν μικρές οργανώσεις όπως η Εργατική Δημοκρατία, το Κίνημα Οικολόγων Περιβαλλοντιστών, η Κύπρο Παλαιστινιακή Έμπρακτη Αλληλεγγύη (ΚΥΠΕΑ), Παλαιστίνιοι και Κούρδοι αγωνιστές και άλλοι.

Εκδηλώσεις αλληλεγγύης για την Παλαιστίνη έγιναν το προηγούμενο διάστημα από διάφορες οργανώσεις ξεχωριστά και που είχαν συμβολικό χαρακτήρα. Τέτοια ήταν η εκδήλωση που κάλεσε η ΕΠΑΛ στις 9/3 στην Πλατεία Ελευθερίας με πορεία στα μαγαζιά της Λήδρας και Ονασαγόρου και όχι έξω από την ισραηλινή πρεσβεία «για να μην προκαλέσουμε».

Σαν οργάνωση πήραμε μέρος σε όλες τις εκδηλώσεις που έγιναν ξεχωριστά. Από την αρχή όμως είχαμε τη θέση πως πρέπει οι οργανώσεις της αριστεράς, οι φοιτητικές οργανώσεις και οι συντεχνίες να καλέσουν μαζικές εκδηλώσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Ότι θα πρέπει οι εκδηλώσεις αυτές να συντονιστούν για να γίνουν ενιαίες, μαζικές και δυναμικές έξω από την πρεσβεία του Ισραήλ αλλά και των ΗΠΑ.

Προσπαθήσαμε να δουλέψουμε ενωτικά με διάφορες οργανώσεις για το σκοπό αυτό όπως ήτανε η πρωτοβουλία που πήραμε με τους Οικολόγους, το ΚΥΠΕΑ και το Νεοκυπριακό για την κινητοποίηση που έγινε (3/4) για πρώτη φορά έξω από την ισραηλινή πρεσβεία. Μερικές φορές πήραμε και μόνοι μας αναγκαστικά την πρωτοβουλία μαζί με τους Παλαιστίνιους και τους Κούρδους και οργανώσαμε διαμαρτυρία έξω από την πρεσβεία.

Να χτίσουμε το κίνημα

Φτάνοντας στη μεγάλη εκδήλωση αποκλεισμού της κατοικίας του ισραηλινού πρέσβη οι εκδηλώσεις έξω από την ισραηλινή πρεσβεία ήταν κάτι κεκτημένο πια. Παρόλα αυτά όμως χρειάστηκε μέσα στη Συντονιστική Επιτροπή των οργανώσεων να δώσουμε και να κερδίσουμε τη μάχη για το χαραχτήρα της εκδήλωσης. Σπρώξαμε μαζί με άλλους στην κατεύθυνση του αποκλεισμού της κατοικίας και την ειρηνική παρεμπόδιση των καλεσμένων με στόχο τη ματαίωση της δεξίωσης. Σε αντίθεση με την κύρια άποψη που έβλεπε μια καθαρά συμβολική διαμαρτυρία.

Από το ξεκίνημα της εισβολής του ισραηλινού στρατού στις παλαιστινιακές περιοχές προσπαθήσαμε να οργανώσουμε εκδηλώσεις διαμαρτυρίας ενάντια στο σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ έχοντας υπόψη δυο πράγματα. Πρώτο, ότι οι «ίσες αποστάσεις» απέναντι στα εγκλήματα του Σαρόν και των επιθέσεων αυτοκτονίας απελπισμένων Παλαιστίνιων δεν είναι αντικειμενική στάση αλλά συγχωροχάρτι στα εγκλήματα του σιωνιστικού κράτους και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Δεύτερο, πως οι πιο συνεπείς σύμμαχοι των σιωνιστών στην Κύπρο είναι η ίδια η κυβέρνηση Κληρίδη.

Αυτή η αντίληψη μας επέτρεψε να δούμε από την αρχή την ανάγκη για το χτίσιμο κινητοποιήσεων αλληλεγγύης στην Παλαιστινιακή Ιντιφάντα και τον χαρακτήρα που πρέπει να έχουν ξεκινώντας από τη διαμαρτυρία των 25 ατόμων στις 14 Μάρτη έξω από το ΓΣΠ στο διεθνή αγώνα ΧΑΠΟΕΛ — ΜΙΛΑΝ που «ευγενώς» φιλοξένησε η κυβέρνηση της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Γι’ αυτό χρειάζεται να κλιμακώσουμε τις κινητοποιήσεις αλληλεγγύης με τους Παλαιστίνιους απαιτώντας από την κυβέρνηση Κληρίδη να διακόψει σχέσεις με το Ισραήλ και να σταματήσει να παρέχει διευκολύνσεις στον Μπους και τον πόλεμο που διεξάγει ενάντια στους λαούς της περιοχής. Αυτή την επιθυμία χιλιάδων απλών ανθρώπων εκφράζει και ο Ανδρέας Δημητρόπουλος στο «Φιλελελεύθερο» (21/4) που έγραψε: *«Καλά έκαναν και χάλασαν τη δεξίωση του πρέσβη του Ισραήλ. Καλά θα κάνουν να την ξαναχαλάσουν άμα χρειαστεί. Τώρα αν είναι να διακόψουμε διπλωματικές σχέσεις με το Ισραήλ εξ αιτίας αυτής της... συμπεριφοράς μας, να κατεβαίνουμε κάθε μέρα έξω από την πρεσβεία και το σπίτι του πρέσβη για να επιταχύνουμε τις διαδικασίες.»*

Η κινητοποίηση έξω από την κατοικία του ισραηλινού πρέσβη αποτελεί ορόσημο για το χτίσιμο όχι μόνο του κινήματος αλληλεγγύης στην Ιντιφάντα αλλά και ενάντια στον πόλεμο του Μπους.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

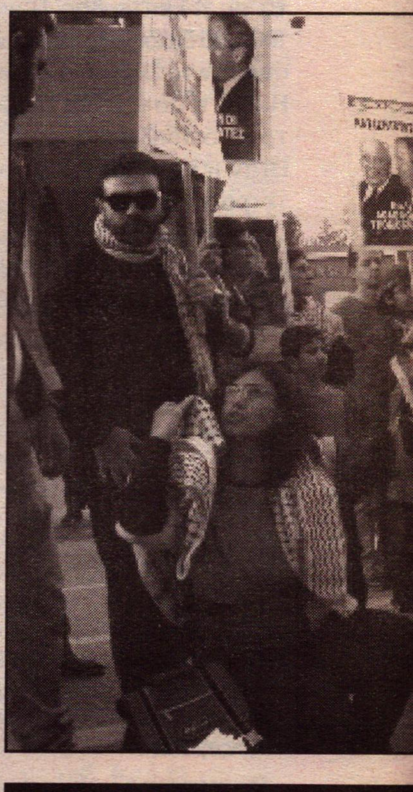

Η Παλαιστίνη εμπνέει μια νέα γενιά αγωνιστών στον αραβικό κόσμο

Ο πόλεμος του Ισραήλ εναντίον των Παλαιστίνιων σκορπάει αναταραχή σε ολόκληρο τον Αραβικό κόσμο. Η λαϊκή οργή ενάντια στις ΗΠΑ και το Ισραήλ έχει ξεχυθεί από το Μαρόκο, στην ακτή του Ατλαντικού της βόρειας Αφρικής, μέχρι την Ιορδανία στην καρδιά της Μέσης Ανατολής. Και αυτό που είναι πιο ανησυχητικό για τους διεφθαρμένους ηγέτες των αραβικών καθεστώτων είναι ότι ο θυμός στα πανεπιστήμια και τους δρόμους γυρνάει και εναντίον τους.

Ενα εκατομμύριο διαδηλωτές βγήκαν στους δρόμους του Ραμπάτ στα τέλη Απρίλη σε αλληλεγγύη με τους Παλαιστίνιους. Η πορεία είχε την υποστήριξη όλων των κομμάτων, ακόμα και της κυβέρνησης, η οποία ένιωθε ότι έπρεπε να εκφράσει την λαϊκή διάθεση παρότι αποτελεί ένα από τα πρότυπα “μετριοπαθή αραβικά” καθεστώτα.

Παρόλη την υποστήριξη, ο πρωθυπουργός του Μαρόκο αναγκάστηκε να καταφύγει στον κύριο σιδηροδρομικό σταθμό του Μαρόκο, όταν τον κυνήγησαν νεαροί διαδηλωτές φωνάζοντάς του ότι δεν θέλουν πολιτικούς να καπελώσουν την πορεία.

Ανάλογες αυθόρμητες διαδηλώσεις, που σε πολλές περιπτώσεις οδηγήθηκαν σε σύγκρουση με την αστυνομία, έγιναν σε ολόκληρη τη Μέση Ανατολή. Την ημέρα που το Ισραήλ ξεκίνησε τις επιθέσεις του, χιλιάδες Σύριοι συγκεντρώθηκαν έξω από τα γραφεία του ΟΗΕ, στην πρωτεύουσα Δαμασκό για να φωνάξουν συνθήματα υπέρ των Παλαιστίνιων.

Τα πανό και οι σημαίες αντανακλούν τις αντιμαχόμενες πολιτικές απόψεις. Υπάρχουν εικόνες του Τσε Γκεβάρα, του αριστερού αντάρτη της δεκαετίας του ’60, εικόνες του ηγέτη του λιβανέζικου ισλαμιστικού κινήματος Χεζμπολάχ, σημαίες της καταπιεζόμενης κουρδικής μειονότητας και άλλα σύμβολα.

Δεν υπάρχει καμιά φωτογραφία του Σύριου ηγέτη Μπασάρ αλ Ασάντ. Για τους διαδηλωτές οι δηλώσεις καταδίκης του Ισραήλ δεν είναι αρκετές. Οι διαδηλώσεις φέρνουν στην επιφάνεια το μίσος για το καθεστώς του. Οι πρώτες προκηρύξεις για τη διαδήλωση καλούσαν απλά για συμπαράσταση στους Παλαιστίνιους. Μετά άρχισαν να ζητάνε την απελευθέρωση των πολιτικών κρατούμενων της Συρίας. Επειτα έβαλαν το αίτημα να τερματιστεί ο στρατιωτικός νόμος.

Ενα μεγαλύτερο κύμα διαδηλώσεων έχει σαρώσει και το γειτονικό Λίβανο, όπου υπάρχουν εγκαταστημένα συριακά στρατεύματα και οι Παλαιστίνιοι ζουν σε προσφυγικά στρατόπεδα. Περίπου 15.000 άνθρωποι διαδήλωσαν στο λιμάνι της Σιδώνας. Οι συγκρίσεις πρέπει να λαμβάνουν υπόψη ότι ο πληθυσμός του Λίβανου είναι μόνο 4 εκατομμύρια. Πάνω από 2.000 κυρίως νέοι άνθρωποι βάδισαν στην αιγυπτιακή πρεσβεία διαμαρτυρόμενοι για την αποτυχία των Αράβων ηγετών να δράσουν ενάντια στην ισραηλινή κατοχή της Δυτικής Οχθης.

Και υπάρχουν ανάλογες διαδηλώσεις στην ίδια την Αίγυπτο. Η Αίγυπτος είναι το μεγαλύτερο Αραβικό κράτος, με πληθυσμό 57 εκατομμυρίων. Από τα μέσα της δεκαετίας του ’70 είναι σύμμαχος - κλειδί των ΗΠΑ. Το παρόν καθεστώς του προέδρου Χόσνι Μουμπάρακ βασίζεται πάνω σε ένα τρομακτικό καθεστώς καταστολής. Χιλιάδες φοιτητές έσπασαν την απαγόρευση και οργάνωσαν πορείες έξω από τα πανεπιστήμια.

Οι ανεπίσημες διαδηλώσεις, οι οποίες ήταν κυρίως φοιτητικές, είναι μικρές και δεν έχουν ακόμα συνδεθεί με τις μάζες των εργατών και των φτωχών. Αλλά αρχίζουν να αναπτύσσουν εκείνες τις ιδέες που μπορούν να αντιπαρατεθούν στα αραβικά καθεστώτα, τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και την ισραηλινή κατοχή της Παλαιστίνης.

Σ’ αυτό το υπόβαθρο, μια νέα γενιά ακτιβιστών, εμπνευσμένη από την παγκόσμια προοπτική του αντικαπιταλιστικού κινήματος, στρέφεται στις ιδέες των μαζικών αγώνων.

ΤΖΕΝΙΝ

“Φρίκη πέρ

Πριν από μερικές μέρες μια Ισραηλινή ειρηνίστρια έγραφε πως αν συγκρίνεις την εικόνα της διαλυμένης Τζενίν με ένα καταστροφικό σεισμό σε μια άλλη γωνιά της γης, θα διακρίνεις μια μεγάλη διαφορά. Στη Τζενίν πάνω απ’ τα διαλυμένα κτίρια δεν υπάρχουν ομάδες διάσωσης που προσπαθούν να βρουν επιζώντες.

Τώρα που το Ισραήλ έχει επιτρέψει στην Ερυθρά Ημισέληνο και σε άλλες ανθρωπιστικές οργανώσεις να μπουν στη Τζενίν είναι πια πολύ αργά. Μια ομάδα της Ερυθράς Ημισαλήνου κατάλαβε ότι μπροστά της είχε ένα πτώμα μόνο από τη μυρωδιά κι από τις μύγες που είχαν μαζευτεί. Το πτώμα είχε πατηθεί τόσες φορές από τις ερπύστριες των τανκς κι από τά άλλα οχήματα των Ισραηλινών που είχε γίνει ένα με το έδαφος.

Γεμάτα ανάλογες εικόνες είναι τα ρεπορτάζ του Τζάστιν Χάγκλερ, απεσταλμένου στην Τζενίν της βρετανικής εφημερίδας Ιντιπέντεντ.

“Οταν βρήκαν το πτώμα, ήταν κομματιασμένο. Μάζεψαν ένα ένα τα κομμάτια από τα χαλάσματα, μεγάλα τμήματα μαυρισμένης, σαπισμένης σάρκας με κομματάκια από κόκκαλα να προεξέχουν και τα έβαλαν σε μια κουβέρτα. Η μυρωδιά μας έφερε αναγούλα και απομακρυνθήκαμε γρήγορα αναζητώντας καθαρό αέρα. Οι Παλαιστίνιοι είπαν ότι αυτή η σάρκα σε σήψη και τα κόκκαλα ήταν ο Μοχάμεντ Μασούντ Αμπού Σμπα”.

Από τους 14.000 πρόσφυγες της Τζενίν, έχουν καταγραφεί μέχρι στιγμής μόνο οι 4.000. Είναι σίγουρο ότι οι νεκροί δε θα φτάσουν τους 10.000 που ακόμα αγνοούνται, καθώς πολλοί έχουν ήδη καταφύγει στα χωριά που βρίσκονται βόρεια της Τζενίν, αλλά το νούμερο τελικά θα είναι πιο τρομακτικό από τις πρώτες εκτιμήσεις.

Ο απεσταλμένος του ΟΗΕ στη Μέση Ανατολή αφού επισκέφτηκε την Τζενίν, περιέγραψε την κατάσταση σαν “*φρικιαστική πέρα από κάθε φαντασία*” και δήλωσε πως “*Η Τζενίν θα είναι για*

ΑΝΤΑ

οιήσεις

ρα από κάθε φαντασία"

πάντα μια κηλίδα στην ιστορία του κράτους του Ισραήλ".

Από το 1948 ο ΟΗΕ καταγγέλει σαν "κηλίδες" τις σφαγές του Ισραήλ, τη μία μετά την άλλη. Οσο κι αν δηλώνουν τον αποτροπιασμό τους διάφοροι διεθνείς παράγοντες, οι Παλαιστίνιοι αυτή τη στιγμή συνεχίζουν να σκάβουν με τα χέρια τους στο χώμα, στο μαζικό τάφο που λέγεται Τζενίν μήπως βρουν κάποιον δικό τους ζωντανό. Το ζήτημα είναι αν αυτή η σφαγή μπορεί να είναι η τελευταία. Ο μόνος δρόμος για να το πετύχουμε είναι να δυναμώσουμε το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, τη μόνη δύναμη που μπορεί να σταματήσει τους χασάπηδες της Μέσης Ανατολής και να κάνει πραγματικότητα μια ελεύθερη Παλαιστίνη.

Ο κυνισμός του σφαγέα

Τα πάρα κάτω είναι αποσπάσματα συνέντευξης που έδωσε ο Αριέλ Σαρόν στον Αμος Οζ πριν απο είκοση περίπου χρόνια, λίγο μετά την εισβολή του στο Λίβανο. Δημοσιεύτηκαν στην ισραηλινή εφημερίδα «Davar» στις 17 Δεκεμβρίου 1982.

«Θέλω να επιβιώσω και προτίθεμαι να εξασφαλίσω ότι και τα παιδιά μου θα επιζήσουν... Η ιστορία μας διδάσκει ότι όποιος δεν σκοτώσει, θα σκοτωθεί απο άλλους. Κι αυτό είναι απαράβατος νόμος, σιδερένιος.»

«Προσωπικά δεν θέλω καθόλου να είμαι καλύτερος απο τον Χομεϊνί, τον Μπρέζνιεφ, τον Καντάφι, τον Ασαντ ή την κυρία Θάτσερ, ή ακόμη και τον Χάρι Τρούμαν που σκότωσε μισό εκατομμύριο Ιάπωνες δυο καταπληκτικές βόμβες. Θέλω μόνο να αποδειχτώ εξυπνότερος απο αυτούς ταχύτερος και αποδοτικότερος. Για πες μου, νομίζεις ότι περνάνε άσχημα οι κακοί του κόσμου;»

«Και σήμερα ακόμα, προσφέρομαι εθελοντικά να κάνω εγώ τη βρωμοδουλειά για λογαριασμό του Ισραήλ, να σκοτώσω όσους Αραβες χρειαστεί, να τους απελάσω, να τους διώξω και να τους κάψω, να κάνω τον καθένα να μας μισήσει, ώστε να τραβήξω το χαλί κάτω απο τα πόδια των Εβραίων της διασποράς, έτσι ώστε να αναγκαστούν να μας έρθουν εδώ τρέχοντας και κλαίγοντας. Δεν με νοιάζει αν αυτό σημαίνει οτι θα ανατιναχτούν μια - δυο συναγωγές εδώ και εκεί. Και δεν με απασχολεί εάν αφου έχει γίνει η δουλειά, με περάσετε και πο μια δίκη της Νυρεμβέργης και με φυλακίσετε ισόβια. Κρεμάστε με αν θέλετε ως εγκληματία πολέμου»

«Και μπορείτε να γράφετε ότι είμαι ντροπή για την ανθρωπότητα, δεν με νοιάζει, ισα - ισα. Ας κάνουμε μια συμφωνία: εγω θα κάνω ό,τι μπορών να διώξω τους Αραβες απο δω, θα κάνω ότι μπορώ να αυξήσω τον αντισημιτισμό και εσείς θα γράφετε ποιήματα και δοκίμια για την δυστυχία των Αράβων και θα προετοιμάζεστε να απορροφήσετε τους Εβραίους που εγώ θα υποχρεώσω να προσφύγουν σ' αυτήν τη χώρα και να τους διδάξετε να είναι ένα φώς επι των εθνών. Πως σας φαίνεται αυτό;»

Αυτόν τον άνθρωπο είναι που ο Μπούς χαρακτηρίζει «άνθρωπο της ειρήνης»

Τι λένε οι Σοσιαλιστές

Πώς μπορούν να νικήσουν οι Παλαιστίνιοι;

Γράφει ο Αλεξ Καλλίνικος

Μια και μοναδική στιγμή συμπύκνωσε κατά τη γνώμη μου τις τεράστιες εντάσεις που δημιουργεί η κυβέρνηση του Τζορτζ Μπους με την στήριξη της στην τρομοκρατία του Αριέλ Σαρόν στα κατεχόμενα.

Ο Αμερικανός υπουργός Εξωτερικών Κόλιν Πάουελ, πέρασε μια βδομάδα κλωθογυρίζοντας τον κόσμο πριν φτάσει στο Ισραήλ στην υποτιθέμενη "ειρηνευτική αποστολή" του. Εδωσε έτσι στους χασάπηδες του Σαρόν πολύ χρόνο για να κάνουν την ματωβαμμένη δουλειά τους. Ο πρώτος του σταθμός ήταν το Μαρόκο.

Σε μια δημόσια συνάντηση για τα ΜΜΕ, ο βασιλιάς Μοχάμεντ του Μαρόκο είπε ουσιαστικά στον Πάουελ να φύγει. "Δεν πιστεύετε ότι είναι πιο σημαντικό να πάτε πρώτα στην Ιερουσαλήμ;", ρώτησε τον Πάουελ.

Οργή

Είναι εντυπωσιακό. Η μοναρχία του Μαρόκο από τότε που κέρδισε την ανεξαρτησία της, στη δεκαετία του '50, είναι ένα από τα πιο πιστά και καταπιεστικά φιλο-δυτικά καθεστώτα. Και τώρα, αυτός ο παραχαϊδεμένος βασιλιάς έδινε φωνή στην οργή που απλώνεται στους αραβικούς δρόμους.

Ο λόγος είναι απλός. Η πολιτική του Μπους που αντιμετωπίζει τον πόλεμο του Ισραήλ εναντίον των Παλαιστίνιων σαν ένα από τα μέτωπα του μεγαλύτερου "πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία", αποσταθεροποιεί τη Μέση Ανατολή και βάζει σε κίνδυνο την πολιτική επιβίωση των φιλο-δυτικών ηγετών του αραβικού κόσμου.

Η εφημερίδα Guardian σχολίαζε: "Υπάρχει άμεσος κίνδυνος εξάπλωσης του πολέμου. Η Ουάσιγκτον μέχρι στιγμής στηρίζεται στις καλές υπηρεσίες της Μόσχας που πείθει τη Συρία και το Ιράν να περιορίζουν τη Χεζμπολάχ στο νότιο Λίβανο. Ο κ. Πάουελ έχει ήδη λάβει άμεση προειδοποίηση από τους πιο σημαντικούς συμμάχους των ΗΠΑ -τη Σαουδική Αραβία, την Ιορδανία και την Αίγυπτο- ότι η δικιά τους σταθερότητα βρίσκεται σε κίνδυνο".

Η οργή στον αραβικό κόσμο είναι σημαντική για δύο λόγους. Πρώτα απ' όλα, μπορεί να απειλήσει τα σχέδια του Μπους για επίθεση στο Ιράκ. Ο Κουέντιν Πιλ, υπεύθυνος διεθνούς ρεπορτάζ στους Φαϊνάνσιαλ Τάιμς, έγραφε την περασμένη Δευτέρα: "*Αν ο Σαντάμ Χουσεϊν κάνει ποτέ την προσευχή του, σίγουρα θα πρέπει να λέει ένα θερμό ευχαριστώ για τη συμπεριφορά του Αριέλ Σαρόν... Ο θυμός στον αραβικό κόσμο, που φάνηκε στους δρόμους από τον Κόλπο μέχρι το Ραμπάτ, έχει κάνει τον πρακτικό σχεδιασμό οποιασδήποτε στρατιωτικής επιχείρησης μεγάλης κλίμακας εναντίον της Βαγδάτης- μια υπόθεση που θα χρειαζόταν ούτως ή άλλως μήνες προετοιμασίας- ασύγκριτα πιο δύσκολο.*"

Αλλά η αναταραχή στον αραβικό κόσμο έχει και μια πιο μακροπρόθεσμη σημασία. Η κατάσταση του παλαιστινιακού λαού είναι η ίδια από τότε που ο βρετανικός ιμπεριαλισμός έδωσε τη στήριξή του στην ίδρυση σιωνιστικού κράτους στην πατρίδα τους, με τη διακήρυξη του Μπάλφουρ το 1917.

Στο Ισραήλ οι Παλαιστίνιοι αντιμετωπίζουν ένα κράτος που εξοπλίζεται και υποστηρίζεται από τις μεγαλύτερες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις - σήμερα τις ΗΠΑ. Αυτό σημαίνει ότι το περισσότερο που μπορούν να καταφέρουν είναι κάποια μεμονωμένα πλήγματα στο Ισραήλ.

Η επιτυχία της Χεζμπολάχ που έδιωξε τον ισραηλινό στρατό από το νότιο Λίβανο δείχνει τι μπορούν να καταφέρουν οι αντάρτες όταν έχουν τη λαϊκή υποστήριξη. Είναι πιθανό οι Παλαιστίνιοι να μπορέσουν να διώξουν το Ισραήλ από το μεγαλύτερο μέρος των Κατεχόμενων αν καταφέρουν να προκαλέσουν αρκετά πλήγματα στον ισραηλινό στρατό.

Ενα σημαντικό μέρος του ισραηλινού κατεστημένου υποστηρίζει ήδη αυτή την υποχώρηση. Η παλαιστινιακή αντίσταση σταδιακά μπορεί να μειώσει την υποστήριξη της ισραηλινής κοινής γνώμης για την κατοχή κι έτσι να προκαλέσει μια αλλαγή στην κυβερνητική πολιτική.

Αυτό θα ήταν μια αδιαμφισβήτητη νίκη. Αλλά θα άφηνε πάλι στη θέση του το Ισραήλ, ένα ρατσιστικό, επεκτατικό κράτος, με μια τεράστια στρατιωτική μηχανή. Οι δημοσκοπήσεις αυτή τη στιγμή δείχνουν τον πρώην πρωθυπουργό Βενιαμίν Νετανιάχου να βρίσκεται ψηλά στις προτιμήσεις των Ισραηλινών, ενώ υποστηρίζει ακόμα πιο βάρβαρες πολιτικές από το Σαρόν.

Διάλυση

Οι Παλαιστίνιοι, μόνοι τους, δεν μπορούν να καταφέρουν την αλλαγή που χρειάζεται -τη διάλυση του σιωνιστικού κράτους και την αντικατάστασή του από μια μη θρησκευτική, δημοκρατική Παλαιστίνη στην οποία Εβραίοι και Αραβες θα μπορούν να ζουν μαζί με ελευθερία και ισότητα.

Αυτός ο στόχος μπορεί να γίνει πραγματικότητα μόνο αν το βάρος του αραβικού κόσμου γείρει προς την υποστήριξη των Παλαιστίνιων. Αλλά αυτό δεν μπορεί να συμβεί με τα σημερινά συντηρητικά αραβικά καθεστώτα.

Κοιτάξτε το παρελθόν. Η πιο σημαντική αραβική επίθεση στο Ισραήλ -ο πόλεμος του Οκτώβρη του 1973- έγινε γιατί το αιγυπτιακό καθεστώς του Ανουάρ Σαντάτ χρειαζόταν μια καλύτερη θέση για να διαπραγματευτεί μια χωριστή ειρήνη με το Ισραήλ.

Πολλές από τις χειρότερες ήττες τους, οι Παλαιστίνιοι τις εχουν δεχτεί από χέρια Αράβων "αδελφών" τους. Ο βασιλιάς Χουσεϊν πέταξε την παλαιστινιακή αντίσταση έξω από την Ιορδανία το Σεπτέμβρη του 1970. Η Συρία παρενέβη στον εμφύλιο πόλεμο του Λιβάνου το 1975-76 για να εμποδίσει τους Παλαιστίνιους και την αριστερά να νικήσουν.

Τα αραβικά καθεστώτα παρακολουθούσαν τον Σαρόν το 1982 να πολιορκεί τη Βηρυτό και να πετάει την παλαιστινιακή αντίσταση έξω από το Λίβανο. Φοβούνται ότι αν επιτρέψουν μια ανάλογη σφαγή να συμβεί στα Κατεχόμενα, οι λαοί τους δεν θα τους το συγχωρήσουν.

Η νίκη των Παλαιστίνιων απαιτεί μια κοινωνική επανάσταση στον αραβικό κόσμο που θα σαρώσει αυτά τα συντηρητικά καθεστώτα. Ο Τζορτζ Μπους και ο Αριέλ Σαρόν ανάβουν το φιτίλι που μπορεί να αποτελέσει την αρχή ενός τέτοιου ξεσηκωμού.

Το Ολοκαύτωμα

δεν σημαίνει άφεση για τα εγκλήματα του Σιωνισμού

Ο πρέσβης του Ισραήλ επανειλημένα έχει διαμαρτυρηθεί γιατί πολλοί κατηγορούν το κράτος του Ισραήλ ότι κάνει μια γενοκτονία σε βάρος των Παλαιστίνιων που θυμίζει το Ολοκαύτωμα των Εβραίων από τους ναζί. Τις ίδιες κατηγορίες με αυτές του πρέσβη έχουν αναπαράγει και κάποιοι που δηλώνουν ότι δεν ταυτίζονται με τη σημερινή πολιτική του Ισραήλ. Η σύγκριση του Ολοκαυτώματος των Εβραίων από τους ναζί με τη σημερινή εκστρατεία του Σαρόν είναι "προσβολή" μας λένε, και όσοι την κάνουν είναι ύποπτοι για αντισημιτισμό.

Τζενίν, Απρίλης του 2002. Τα εγκλήματα των σιωνιστών σε βάρος των Παλαιστινίων συνεχίζονται με την ίδια και χειρότερη ένταση απο το 1948 μέχρι σήμερα

Γράφει ο Λέανδρος Μπόλαρης

Η σύγκριση ανάμεσα στο Ολοκαύτωμα και τις σφαγές που κάνει τώρα ο ισραηλινός στρατός είναι πράγματι λάθος. Αλλά για πολύ διαφορετικούς λόγους από αυτούς που προβάλουν όσοι χρησιμοποιούν το Ολοκαύτωμα για να δώσουν συγχωροχάρτι στο Ισραήλ.

Καταρχήν η ίδια η κλίμακα του εγκλήματος δεν είναι συγκρίσιμη. Ο Αιχμαν, ο ναζί δήμιος που ήταν επικεφαλής του τμήματος της Γκεστάπο για την "Τελική Λύση" του "εβραϊκού ζητήματος" στη δίκη της Νυρεμβέργης μίλησε για 6.000.000 Εβραίους που εξοντώθηκαν στα στρατόπεδα θανάτου, όπως το Αουσβιτς, το Σόμπιμπορ, την Τρεμπλίνκα. Οπως σημειώνει ο άγγλος ιστορικός Μ. Γκίλιμπερτ στο βιβλίο του "Ολοκαύτωμα" δίπλα σε αυτούς πρέπει να προστεθούν περίπου 10.000.000 "Ελλήνων, Πολωνών, Γιουγκοσλάβων, Τσέχων, Ρώσων, ανδρών γυναικών και παιδιών από μια ντουζίνα εθνικότητες όλοι τους πολίτες που δεν είχαν πάρει μέρος σε στρατιωτική δράση... Ανάμεσα σε αυτούς που δολοφονήθηκαν υπήρχαν 250.000 Τσιγγάνοι, δεκάδες χιλιάδες ομοφυλόφυλοι και δεκάδες χιλιάδες 'διανοητικά καθυστερημένων'. Επίσης στους δολοφονημένους, συχνά μετά από φρικτές κακουχίες και βασανιστήρια, περιλαμβάνονται πάνω από 5.000.000 σοβιετικοί αιχμάλωτοι πολέμου".

Αυτό που κάνει το Ολοκαύτωμα το χειρότερο έγκλημα στην ιστορία της ανθρωπότητας είναι ένας φρικιαστικός συνδυασμός. Της συνειδητής απόφασης, από τη μια, για πλήρη εξόντωση μιας συγκεκριμένης κατηγορίας ανθρώπων. Της εξόντωσης, όχι μόνο της "εθνικής εκκαθάρισης" μιας περιοχής. Και, από την άλλη, ο τρόπος που οργανώθηκε και εκτελέστηκε αυτό το έγκλημα. Τα στρατόπεδα εξόντωσης ήταν κανονικά εργοστάσια θανάτου. Ολες οι δυνατότητες και η τεχνική γνώση που είχε συσσωρεύσει μια από τις πιο ανεπτυγμένες βιομηχανικά κοινωνίες μπήκαν στην υπηρεσία του Ολοκαυτώματος.

Εδώ βρίσκεται η πραγματική διαφορά ανάμεσα στη ναζιστική Γερμανία και το κράτος του Ισραήλ. Το ναζιστικό καθεστώς επικράτησε, το 1933, σε μια από τις πιο ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες του κόσμου. Οι ναζί ήταν ένα μαζικό κίνημα με εκατομμύρια οπαδούς. Αποτέλεσαν το όπλο με το οποίο η άρχουσα τάξη της Γερμανίας συνέτριψε ένα από τα ισχυρότερα εργατικά κινήματα του κόσμου. Οι πρώτοι που πήγαν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης δεν ήταν οι Εβραίοι της Γερμανίας, αλλά οι σοσιαλδημοκράτες, οι κομμουνιστές, οι συνδικαλιστές. Πάνω από 1.000.000 Γερμανοί φυλακίστηκαν, οδηγήθηκαν σε αυτά τα στρατόπεδα, στα 12 χρόνια της ναζιστικής κυριαρχίας. Δεκάδες χιλιάδες εξοντώθηκαν.

Απαλλαγμένη από τον "εσωτερικό εχθρό" η άρχουσα τάξη της Γερμανίας συγκρούστηκε με τις άλλες ιμπεριαλιστικές Μεγάλες Δυνάμεις για να ξαναμοιράσει τον κόσμο. Ο Τρότσκι έγραφε περιγράφοντας πολύ παραστατικά τον Χίτλερ "*αυτός ο Γερμανός επιληπτικός με μια υπολογιστική μηχανή για κεφάλι και απεριόριστη δύναμη στα χέρια του δεν έπεσε από τον ουρανό ούτε ξέφυγε από την Κόλαση: δεν είναι τίποτα άλλο παρά η προσωποποίηση όλων των καταστροφικών δυνάμεων του ιμπεριαλισμού*".

Ο αντισημιτισμός των ναζί ήταν η άλλη όψη της αντεπαναστατικής φύσης αυτού του κινήματος. Για τον Χίτλερ, ή τον Χίμλερ, τον αρχηγό των Ες-Ες, ο "μαρξιστικός" και ο "εβραϊκός κινδυνος" ήταν το ίδιο πράγμα. Αυτοί που έδωσαν τη μάχη ενάντια στο Ολοκαύτωμα ήταν τα κινήματα της Αντίστασης, οι επαναστάσεις ενάντια στη ναζιστική κατοχή.

Το Ισραήλ είναι ένα ρατσιστικό κράτος εποίκων. Το ανάλογό του δεν είναι η ναζιστική Γερμανία αλλά το απαρτχάιντ που επικρατούσε μέχρι το 1994 στη Ν. Αφρική όπου περίπου 3 εκατομμύρια λευκοί καταπίεζαν 30 εκατομμύρια Αφρικάνους. Μοιάζει με το "κράτος" των γάλλων εποίκων στην Αλγερία, περίπου ένα εκατομμύριο έποικοι καταπίεζαν εκατομμύρια Αλγερίνων, διώχνοντάς τους από ολόκληρες περιοχές της χώρας.

Τα εγκλήματά του μπορεί να μην είναι συγκρίσιμα με το Ολοκαύτωμα. Αλλά είναι απολύτως συγκρίσιμα με τα τρομερά εγκλήματα της αποκιοκρατίας και του ιμπεριαλισμού. Με το 1.000.000 Αλγερινών που εξοντώθηκαν από τους Γάλλους αποικιοκράτες στη διάρκεια του απελευθερωτικού αγώνα από το 1954 μέχρι το 1962. Με τα 2.000.000 Βιετναμέζων που δολοφόνησε ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός στο βρόμικο πόλεμό του σε αυτή τη χώρα.

Το σιωνιστικό κίνημα, που άρχισε να αναπτύσεται στις αρχές του 20ου αιώνα, ίδρυσε το κράτος του Ισραήλ το 1948 διώχνοντας με τη βία πάνω από 700.000 Αραβες από τις πόλεις και τα χωριά τους. Για να το κατορθώσει αυτό, και να επιβιώσει τις επόμενες δεκαετίες, στηρίχθηκε στην τεράστια οικονομική και στρατιωτική ενίσχυση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Περίπου 3 δις δολάρια κάθε χρόνο συρρέουν με αυτό το τρόπο στο Ισραήλ. Χωρίς αυτή τη βοήθεια το σιωνιστικό κράτος δεν θα μπορούσε να επιβιώσει ούτε οικονομικά ούτε στρατιωτικά. Το σιωνιστικό κίνημα, σε όλες τις εκδοχές του, αναζήτησε από την αρχή την προστασία και την συνεργασία με διάφορες Μεγάλες Δυνάμεις για να πετύχει τους στόχους του.

Και ο στόχος ήταν η δημιουργία ενός κράτους πάνω στη κλεμένη αραβική γη. Με αυτή την έννοια, η πολιτική του Σαρόν είναι η συνέχεια της πολιτικής ΟΛΩΝ των ισραηλινών κυβερνήσεων και όχι απλά κάποιων "ακροδεξιών κύκλων". Ολόκληρη η ισραηλινή κοινωνία έχει σημαδευτεί από αυτή τη διαδικασία. Είναι χαρακτηριστικό, ότι ο "φιλειρηνιστής" Αμος Οζ, σε συνέντευξη στην Ελευθεροτυπία της 6 Απρίλη, αρνείται το δικαίωμα της επιστροφής των εκατομμυρίων Παλαιστινίων προσφύγων γιατί κάτι τέτοιο "θα ανέτρεπε τη δημογραφική ισορροπία της χώρας".

Ξεχνάει βέβαια πως δημιουργήθηκε αυτή η "ισορροπία". Στις 9 Απρίλη, συμπληρώθηκαν 54 χρόνια από την σφαγή του Ντέϊρ Γιασίν. Ηταν ένα αραβικό χωριό κοντά στην Ιερουσαλήμ. Στις 9 Απρίλη του 1948 κομάντος της Ιργκούν (μιας τρομοκρατικής σιωνιστικής οργάνωσης που ηγέτης της ήταν ο Μεναχέμ Μπέγκιν ο οποίος αργότερα έγινε πρωθυπουργός του Ισραήλ) επιτέθηκε στο χωριό που είχε 750 κατοίκους.

Σφαγή

Μέχρι το μεσημέρι πάνω από 100 άνθρωποι, ανάμεσά τους γυναίκες και παιδιά είχαν δολοφονηθεί. 25 άνδρες φορτώθηκαν σε φορτηγά από τους δολοφόνους της Ιργκούν που τους περιέφεραν στους δρόμους της Ιερουσαλήμ και μετά τους εκτέλεσαν. Οι υπόλοιποι κάτοικοι οδηγήθηκαν στην αραβική Ανατολική Ιερουσαλήμ. Στις 13 Απρίλη οι Νιου Γιορκ Ταϊμς ανέβασαν τον τελικό απολογισμό της σφαγής σε 254 νεκρούς.

Οι κραυγές του ισραηλινού πρέσβη και των άλλων απολογητών του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ δεν είναι μόνο πρόκληση όταν εκστομίζονται την στιγμή της μεγαλύτερης σφαγής που έχει γνωρίσει για δεκαετίες η Μ. Ανατολή. Είναι και υποκριτικές. Γιατί το σιωνιστικό κίνημα έχει "λερωμένη τη φωλιά του" και σε σχέση με το Ολοκαύτωμα.

Καταρχήν γιατί διαμορφώθηκε σαν κίνημα με την αντίληψη ότι η αντίσταση στον αντισημιτισμό είναι μάταια. Ο Θίοντορ Χέρζλ, ο ιδρυτής του κινήματος έγραφε το 1895: "*απέκτησα μια πιο χαλαρή στάση απέναντι στον αντισημιτισμό τον οποίο πια έχω αρχίσει να κατανοώ ιστορικά και να συγχωρώ. Πάνω από όλα κατανόησα πόσο ανούσιο και μάταιο είναι να 'πολεμάς' τον αντισημιτισμό*".

Υπήρχαν τμήματα του σιωνιστικού κινήματος που έφτασαν στο σημείο να θεωρήσουν ότι μπορούν να συνεργαστούν με το Χίτλερ. Η πολιτική των ναζί μέχρι το 1941 ήταν το διώξιμο των Εβραίων από τη Γερμανία. Το σιωνιστικό κίνημα θεώρησε αυτή την πολιτική καλοδεχούμενη αφού θα ενίσχυε το ρεύμα μετανάστευσης στην Παλαιστίνη. Σε συμφωνία με τους ναζί φτιάχτηκε και μια εταιρία, η Χααβάρα, που διευκόλυνε τη μετανάστευση με αντάλλαγμα τη διανομή γερμανικών προιόντων.

Το Γενάρη του 1941, μια από τις ένοπλες σιωνιστικές ομάδες στην Παλαιστίνη, η "Εθνική Στρατιωτική Οργάνωση" με επικεφαλής τον Αβραάμ Στερν, έφτασε να ζητήσει στρατιωτική συνεργασία με τη ναζιστική Γερμανία, αφού "*η εκκένωση των εβραϊκών μαζών από την Ευρώπη αποτελεί την προϋπόθεση για τη λύση του εβραϊκού ζητήματος, αλλά κάτι τέτοιο μπορεί να γίνει δυνατό μόνο με την πλήρη εγκατάσταση αυτών των μαζών στην ιστορική εστία του εβραϊκού έθνους την Παλαιστίνη*". Αυτό το ντοκουμέντο είναι γνωστό σαν "Συμφωνία της Αγκυρας" επειδή βρέθηκε μεταπολεμικά στα αρχεία της γερμανικής πρεσβείας εκεί.

Ο Βλαντιμίρ Γιαμποτίνσκι ήταν ένας από τους ηγέτες του σιωνιστικού κινήματος. Εγραφε το 1940 στο βιβλίο του "Το εβραϊκό πολεμικό μέτωπο" τα εξής: "Αφού έχουμε αποκτήσει αυτό το μεγάλο ηθικό κύρος για να οραματιζόμαστε την έξοδο των Αράβων, δεν πρέπει να αντιμετωπίζουμε με δέος την πιθανή έξοδο 900.000 περίπου απ' αυτούς. Ο κύριος Χίτλερ έχει αποδείξει πρόσφατα πόσο δημοφιλής μπορεί να γίνει η μετακίνηση πληθυσμών".

Αυτές οι απόψεις είναι κομμάτι μιας γενικότερης αλήθειας. Το σιωνιστικό κίνημα από την αρχή καταλάβαινε ότι η ίδρυση ενός κράτους εποίκων στη Μ. Ανατολή μπορούσε να πραγματοποιηθεί μόνο με τις πλάτες του ιμπεριαλισμού. Γι' αυτό σιωνιστές ηγέτες και οργανώσεις προσφέρθηκαν να συνεργαστούν με τον Κάϊζερ, τη Βρετανική Αυτοκρατορία, τον Μουσολίνι, ακόμα και με τον Χίτλερ. Αλλά τελικά κατέληξαν να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό γιατί αυτός αναδείχθηκε ο ισχυρότερος στη Μ. Ανατολή μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Δεν χρειάζεται καμιά ενοχή λοιπόν όταν καταδικάζουμε τα εγκλήματα του σιωνισμού και του ιμπεριαλισμού στην Μ. Ανατολή. Το δίκιο είναι 100% με τη μεριά των Παλαιστίνιων και της εξέγερσής τους. Το κίνημα της αλληλεγγύης στην Ιντιφάντα δεν χρειάζεται μαθήματα ιστορίας από τους απολογητές των χασάπηδων της Τζενίν. Δεν έχει καμιά σχέση με τη βρομιά του αντισημιτισμού αντίθετα είναι κομμάτι της πάλης για έναν κόσμο απαλλαγμένο από τις βαρβαρότητες που έχει γεννήσει ο καπιταλισμός: τον πόλεμο, την καταπίεση, το ρατσισμό.

Αναδημοσίευση απο την Εργατική Αλληλεγγύη

Κοινωνικοί Λειτουργοί

Το ποτήρι ξεχείλησε

"Οι κοινωνικές υπηρεσίες βρίσκονται σε οριακό σημείο λειτουργίας. Συνάδελφοι εγκαταλείπουν την εργασία τους, άλλοι καταρρέουν υπό το βάρος της πίεσης και του φόρτου εργασίας, άλλοι κλαίνε στους διαδρόμους συναισθανόμενοι τις ευθύνες τους έναντι των πολιτών. Οι υπηρεσίες είναι υπό κατάρρευση το λέμε χρόνια"

Αυτή η συγκλονιστική περιγραφή του Δώρου Πολυκάρπου μέλους της κλαδικής Επιτροπής των υπαλλήλων του Τμήματος Ευημερίας για την κατάσταση στις κοινωνικές υπηρεσίες του κράτους, άφησε εντελώς αδιάφορο τον υπουργό Εργασίας. Αυτό δείχνει η κυνική απάντηση που έδωσε στις καταγγελίες των εργαζομένων "*όσοι αντέξουν, οι άλλοι ας φύγουν*".

Ο Μουσιούττας ρίχνει το φταίξιμο στη κυβέρνηση και στη βουλή που με το Μορατόριουμ απέρριπταν τα αιτήματα για πλήρωση νέων θέσεων εργασίας. Το πρόβλημα δεν είναι ότι το υπουργείο Εργασίας δεν κατάφερνε να πείσει το Υπουργικό Συμβούλιο για την αναγκαιότητα να καλυφτούν οι θέσεις εργασίας και οι ελλείψεις στις κοινωνικές υπηρεσίες. Το πρόβλημα είναι η ίδια η κυβέρνηση και πολιτική της λιτότητας και των περικοπών.

Οι προτεραιότητες αυτής της κυβέρνησης δεν είναι να ξοδέψει για τις ανάγκες των απλών ανθρώπων και την βελτίωση της κοινωνικής πρόνοιας. Αντίθετα, ακολουθεί πολιτική λιτότητας και περικοπών στις υπηρεσίες κοινωνικής Προνοίας, Υγείας και Παιδείας ενώ την ίδια ώρα δίνει απλόχερα στους ξενοδόχους και τους βιομηχάνους εκατομμύρια λίρες σαν επιδοτήσεις. Ξόδεψε 5,5 εκατομμύρια λίρες για τα καλλιστεία, δίνει εκατομμύρια για εξοπλισμούς και την αγορά πολεμικών ελικοπτέρων αντί να προσλάβει γιατρούς και κοινωνικούς λειτουργούς. Από το 1980 έχουν να γίνουν προσλήψεις, στο Γραφείο Ευημερίας.

Όραμα αυτής της κυβέρνησης είναι η διάλυση του όποιου κράτους προνοίας υπήρχε. Γι'αυτό αντί να βελτιώσει και να αυξήσει τα επιδόματα, τα οποία είναι ψίχουλα μπροστά στις πραγματικές ανάγκες, βάζει συνέχεια και νέους περιοριστικούς κανονισμούς και προϋποθέσεις ωστε όλο και λιγότερος κόσμος να μπορεί να ωφελείται.

Σύμφωνα με τον Δώρο Πολυκάρπου ακόμα και αν προσληφθούν οι 58 έκτακτοι λειτουργοί αυτό θα είναι δώρο άδωρο αν δεν προσληφθούν και οι εκπαιδευτές τους. Σύμφωνα με την ίδια επίσημη έκθεση που υποβλήθηκε στο υπουργικό χρειάζεται να προσληφθούν 125 νέοι κοινωνικοί λειτουργοί. Αυτό είναι και το αίτημα των εργαζομένων εδώ και πολλά χρόνια. Η κυβέρνηση όμως συνεχίζει και αυτή για χρόνια να τους κοροϊδεύει.

Αυτή η κυβέρνηση δεν παίρνει από λόγια. Πολύ ανοχή και αναμονή έδειξε η συνδικαλιστική ηγεσία των κοινωνικών λειτουργών. Δεν αρκούν οι καταγγελίες της κυβέρνησης την στιγμή που οι ίδιοι καταρρέουν κάτω από την πίεση και εγκαταλείπουν τις δουλείες τους. Χρειάζεται να βάλουν μπροστά τα απεργιακά μέτρα που έχουν εξαγγείλει. Οι συνελεύσεις εξουσιοδότησαν την ηγεσία για μία 48ωρη απεργία αυτή πρέπει να γίνει άμεσα και αν η κυβέρνηση δεν ικανοποιήσει τα αιτήματα τους, να την κλιμακώσουν σε απεργία διαρκείας. Σ'αυτό τον αγώνα θα έχουν την συμπαράσταση κάθε εργαζόμενου. Ιδιαίτερα όμως θα έχουν την συμπαράσταση των κλάδων όπως τους νοσηλευτές και τους έκτακτους γιατρούς που κτυπιούνται από το Μορατόριουμ και την πολιτική της λιτότητας και των περικοπών και ήδη απειλούν και οι αυτοί με απεργιακά μέτρα.

Νίκος Αγιομαμίτης

Νοσηλευτήρια

S.O.S κίνδυνος θάνατος για την δημόσια Υγεία

«Ασθενείς πεθαίνουν λόγω έλλειψης του κατάλληλου εξοπλισμού», πρέπει «να αναρτηθεί ταμπέλα που να προειδοποιεί του ασθενείς ότι παίζουν τη ζωή τους κορώνα — γράμματα»

Απο παλιότερη κινητοποιήση των κυβερνητικών γιατρών

Αυτές οι καταγγελίες προέρχονται από τον διευθυντή της καρδιολογικής κλινικής του νοσοκομείου Λεμεσού Μηνά. Τέτοιες δηλώσεις από τον ίδιο τον υπεύθυνο του τμήματος δεν μπορούν παρά να αποτελούν έγκυρα και αδιάψευστα στοιχεία των «εγκληματικών» ελλείψεων στο νοσοκομείο Λεμεσού.

Σε τέτοια δήλωση, που «κτυπά καμπανάκι» για την ίδια την ζωή των καρδιοπαθών και δαχτυλοδείχνει την ευθύνη του Υπουργείου Υγείας, η απάντηση του κ. Σαββίδη ήταν να αποδώσει σε «πολιτικές σκοπιμότητες», «αντιπολιτευτική δημαγωγία» και στη συνέχεια να διορίσει ένα εισαγγελέα της Δημοκρατίας για να διεξάγει πειθαρχική έρευνα όχι εναντίων των αρμοδίων για τις ελλείψεις αλλά εναντίον του γιατρού για «παραβίαση άρθρων του νόμου περί δημόσιας υπηρεσίας».

Είναι καθαρό ότι αυτή η προσπάθεια αποβλέπει στο να εξουδετερώσει το περιεχόμενο των σοβαρών καταγγελιών από μέρους του γιατρού Μηνά, να μεταθέσει αλλού το πρόβλημα και να αποπροσανατολίσει από τα όντως υπάρχοντα προβλήματα στο νοσοκομείο Λεμεσού.

Δυστυχώς όμως κάποιοι ασθενείς, που πρόσφατα πλήρωσαν με τη ζωή τους αυτές τις ελλείψεις, αποτελούν την ζωντανή μαρτυρία για τις πιο πάνω καταγγελίες και οι κραυγές των συγγενών τους το πιο δυνατό SOS: Αν δεν αξιοποιηθεί ο εξοπλισμός που «παραμένει σε αχρησία μέσα στα κασόνια», όπως κατάγγειλε ο γιατρός Μηνάς, αν δεν αγοραστεί αγγειογράφος και Γ' κάμερα, αν δεν αυξηθούν τα κρεβάτια και το προσωπικό κινδυνεύουν και άλλες ζωές.

Μπορεί ο υπουργός να καμώνεται πως ψάχνει τους λόγους για αυτό το «ξέσπασμα» του διευθυντή του Καρδιολογικού, όμως ξέρει πολύ καλά ότι το νέο νοσοκομείο Λεμεσού κτίστηκε εδώ και μια δεκαετία σχεδόν και διαφημίστηκε σαν «πεντάστερο» ξενοδοχείο αλλά τελικά παραμένει μέχρι σήμερα ένα κάτεργο για τους εργαζόμενους και επικίνδυνο για τη υγεία και ακόμη για τη ζωή, σε κάποιες περιπτώσεις, — όπως αποδείχτηκε — των ασθενών.

Όταν ερωτήθηκε ο υπουργός Υγείας για το συγκεκριμένο θέμα από την επιτροπή Υγείας της βουλής, απάντησε με στόμφο ότι «η κυβέρνηση πήρε πέρσι την απόφαση για αναβάθμιση του καρδιολογικού τμήματος».

Μάλλον κάποιες λέξεις όπως «αναβάθμιση», «εκσυγχρονισμός» έχουν άλλο νόημα όταν εκστομίζονται από τα χείλη της κυβέρνησης και των εκπροσώπων της.

Μυριάνθη Λοΐζου

Εκτακτοι Γιατροί ώρα για αγώνες

Οι έκτακτοι γιατροί εργάζονται με 15νθήμερα συμβόλαια για χρόνια τώρα, και η κυβέρνηση τους εκμεταλλεύεται με τον πιο άγριο τρόπο. Πριν λίγες μέρες έληξαν τα 15νθήμερα συμβόλαια 110 εκτάκτων γιατρών και δεν γνώριζαν καν αν θα πάνε δουλεία την άλλη μέρα.

Οι έκτακτοι γιατροί είναι οι σκλάβοι των κρατικών νοσοκομείων σ'ολες τις πόλεις. Εργάζονται κάτω από εξοντωτικά ωράρια και εφημερεύουν κάτω από άθλιες συνθήκες. Δεν τους παρέχεται χώρος ξεκούρασης και διατροφής και υπηρετούν ακόμα και στα πιο απομακρυσμένα υγειονομικά κέντρα. Οι μισθοί τους όχι μόνο είναι πολύ χαμηλοί αλλά και εξευτελιστικοί.

Οι έκτακτοι γιατροί καλύπτουν πάγιες ανάγκες όμως δεν μονιμοποιούνται για να μπορεί η κυβέρνηση να τους έχει όμηρους και να τους εκμεταλλεύεται. Έτσι δουλεύουν κάτω από καθεστώς πίεσης και ανασφάλειας. Δεν έχουν δικαίωμα ανέλιξης και μετεκπαίδευσης. Η κυβέρνηση Κληρίδη αρνείται να αναγνωρίσει τις μόνιμες ελλείψεις και να δημιουργήσει τον αναγκαίο αριθμό μονίμων θέσεων. Χαρακτηριστικά σήμερα υπάρχουν 124 κενές οργανικές θέσεις

Και σαν να μη έφταναν όλα αυτά οι έκτακτοι γιατροί έχουν να πληρωθούν από τον περασμένο Γενάρη. Η κυβέρνηση μόνιμα καθυστερεί για μήνες να τους πληρώσει.

Οι έκτακτοι γιατροί στην ουσία ζητούν όχι μόνο την μονιμοποίηση τους αλλά και την αναβάθμιση των κρατικών νοσοκομείων. Δυστυχώς δεν είναι οι μόνοι που αντιμετωπίζουν αυτά τα προβλήματα. Πριν λίγες μέρες 280 έκτακτοι νοσοκόμοι που αντιμετωπίζουν ανάλογα προβλήματα αποφάσισαν απεργιακά μέτρα αν η κυβέρνηση δεν τους μονιμοποιήσει μέχρι τον τέλος του Μάη.

Οι έκτακτοι γιατροί και νοσοκόμοι χέρι - χέρι μπορούν να βάλουν μπρος ένα αγώνα και να κερδίσουν έχοντας την συμπαράσταση και την αλληλεγγύη όλων των γιατρών, νοσοκόμων και των άλλων εργαζονένων στα κρατικά νοσοκομεία.

Ν.Α.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

"ΠΡΙΝ ΠΕΣΕΙ Η ΝΥΧΤΑ"

σκηνοθεσία: Τζούλιαν Σνάμπελ, 2000 ΗΠΑ, διάρκεια: 130'

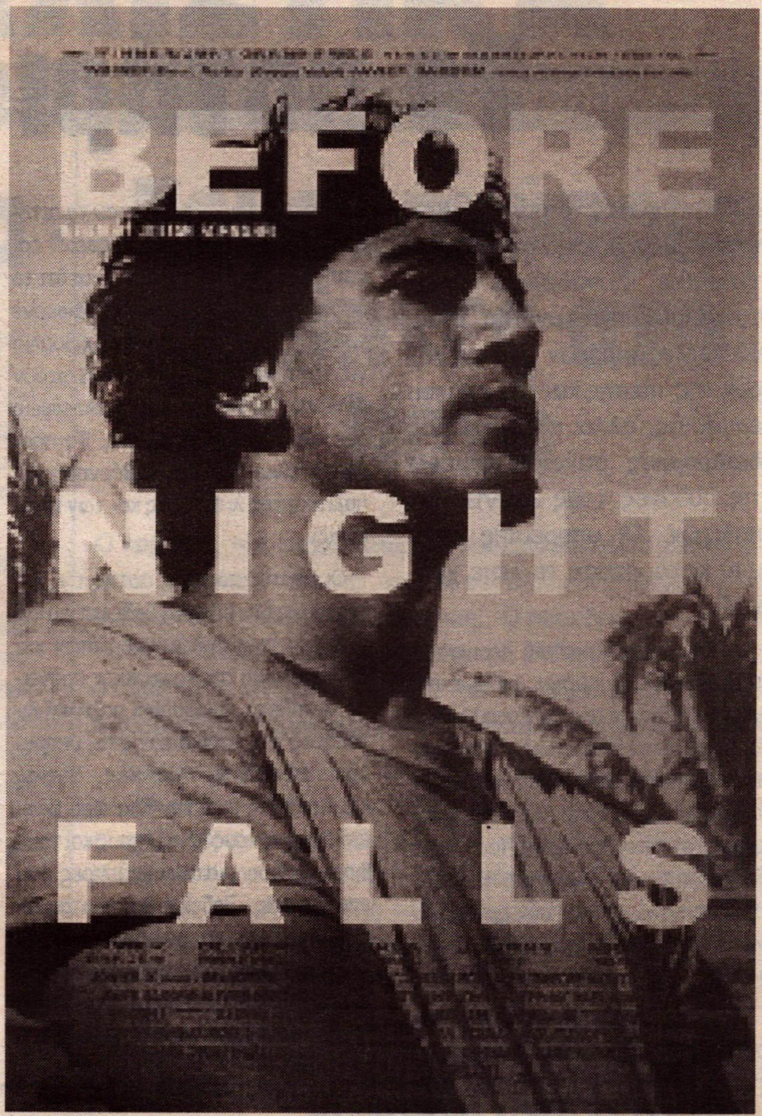

Ο Όμιλος Φίλων Κινηματογράφου πρόκειται να προβάλει αυτό το μήνα την ταινία «Πριν πέσει η νύχτα» βασισμένη στο ομώνυμο μυθιστόρημα-αυτοβιογραφία του Κουβανού ομοφυλόφιλου συγγραφέα Ρεϊνάλντο Αρένας. Ο Αρένας αυτοκτόνησε το 1990 στη Νέα Υόρκη, στο τελευταίο στάδιο του AIDS. Το βιβλίο εκδόθηκε πρόσφατα στα ελληνικά.

Ο Αρένας, από «ταπεινή» κοινωνικά καταγωγή, μεγαλώνει στην Κούβα των τελευταίων χρόνων της διεφθαρμένης δικτατορίας του Μπατίστα. Όπως η πλειοψηφία των Κουβανών, υποστηρίζει τους αντάρτες του Φιντέλ Κάστρο. Η ταινία τον παρουσιάζει να εγκαταλείπει το σπίτι του για να οργανωθεί σε κάποια αντάρτικη ομάδα στην ύπαιθρο.

Η νικηφόρα κατάληψη της εξουσίας από τους αντάρτες του Κάστρο το 1959 τον βρίσκει ένθερμο υποστηρικτή του νέου καθεστώτος και γεμάτο προσδοκίες. Συμμετέχει σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς, όπου διακρίνεται και προσλαμβάνεται υπάλληλος στην Εθνική βιβλιοθήκη. Η ταινία αναπαράγει πολύ εύστοχα το κλίμα ευφορίας των πρώτων χρόνων της επανάστασης, όταν ο κόσμος αισθανόταν απελευθερωμένος και είχε κυριολεκτικά επιβάλει μια «ανεπίσημη» σεξουαλική επανάσταση, όπου τα ζευγάρια κάθε προτίμησης ερωτοτροπούσαν ανοικτά στις παραλίες και οι ομοφυλόφιλες σχέσεις και επαφές ήταν συνηθισμένες ακόμα και στους κύκλους του στρατού. Την περίοδο αυτή ο Αρένας ολοκληρώνει το πρώτο του μυθιστόρημα, που είναι και το μοναδικό που εκδόθηκε στην Κούβα.

Αυτός ο «μήνας του μέλιτος» δεν κράτησε πολύ. Με την επανάσταση του 1959 μπορεί να ανατράπηκε το τυραννικό καθεστώς, όμως οι εργάτες δεν κυβέρνησαν ποτέ σαν τάξη, δεν μπόρεσαν να χτυπήσουν οργανωμένα ούτε τις ταξικές ανισότητες, ούτε την κάθε μορφή καταπίεσης που γεννά ο καπιταλισμός.

Ο Κάστρο έβαλε στόχο να οικοδομήσει μια ισχυρή κρατικοκαπιταλιστική οικονομία κατά τα πρότυπα της σταλινικής Ρωσίας, απαιτώντας θυσίες από την εργατική τάξη. Σύντομα όλες οι μορφές ελευθερίας στα ήθη και στις τέχνες αποκηρύσσονται σαν «ανήθικη συμπεριφορά», διανοούμενοι διώκονται και εξαναγκάζονται σε δημόσια αποκήρυξη του έργου τους, η ομοφυλοφιλία ποινικοποιείται ως αντισοσιαλιστική - μικροαστική παρέκκλιση!

Αυτό το ράγισμα στην εμπιστοσύνη και στις προσδοκίες του κόσμου αποτελεί ένα από τα πολύ δυνατά σημεία της ταινίας. Ο Αρένας (τον υποδύεται εξαιρετικά ο Χαβιέ Μπαρντέμ) βλέπει τα έργα του να λογοκρίνονται, τους φίλους του να εξευτελίζονται σαν αποδιοπομπαίοι τράγοι και να φυλακίζονται σε στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας. Το 1973 έρχεται η σειρά του. Συλλαμβάνεται μετά από ένα φρικτό διάστημα δίωξης και παρανομίας και φυλακίζεται στις περιβόητες φυλακές Ελ Μόρο, όπου επιβιώνει γράφοντας τα έργα του αλλά και την αλληλογραφία των αγράμματων βαρυποινιτών. Το εξιτήριο του προϋποθέτει πομπώδεις δηλώσεις μετάνοιας μέσα σε ένα όργιο υποκρισίας των αρχών. Μετά από ένα διάστημα ημιπαρανομίας καταφέρνει να διαφύγει από την Κούβα με τη μαζική έξοδο προς το Μαϊάμι που επέτρεψε το καθεστώς το 1980.

Αυτοεξόριστος στη Νέα Υόρκη, δεν τον περιμένει η ελευθερία και η αναγνώριση που ονειρευόταν αλλά η φτώχεια και η περιθωριοποίηση. Όπως πολύ εύγλωττα ομολογεί, «η διαφορά ανάμεσα στον κομμουνισμό και τον καπιταλισμό βρίσκεται στο ότι στον κομμουνισμό σε κλωτσάνε στον πισινό και πρέπει να φωνάξεις ζήτω, ενώ στον καπιταλισμό μπορείς να ουρλιάξεις». Καταφέρνει να εκδοθούν τα έργα του, ζει όμως σε απόλυτη φτώχεια, και όταν προσβάλλεται από AIDS οι πόρτες των νοσοκομείων είναι κλειστές μια και δεν έχει κοινωνική ασφάλιση. Όταν ολοκληρώνει την αυτοβιογραφία του αποφασίζει να βάλει τέρμα στην πολύ επώδυνη πλέον ζωή του. Βρέθηκε στο διαμέρισμά του σκεπασμένος με μια νάιλον σακούλα με στάμπα «I LOVE NY». Εξίσου ειρωνική ήταν και η μετά θάνατον αναγνώριση του καλλιτεχνικού του έργου, που κυμαίνεται ανάμεσα στο σουρεαλισμό και τον «μαγικό ρεαλισμό».

Ο Αρένας αποτελούσε κόκκινο πανί για τα τμήματα της Αριστεράς που για χρόνια επέμεναν (και επιμένουν) να ωραιοποιούν το καθεστώς του Κάστρο, για να μην αναφέρουμε τον συντηρητισμό τους σε σχέση με την ομοφυλοφιλία. Από την άλλη, η δεξιά στις Η.Π.Α δυσκολευόταν να «αξιοποιήσει» έναν κουβανό αντιφρονούντα που ισχυριζόταν ότι είχε κοιμηθεί με 5.000 άντρες.

Παρά τις προθέσεις του σκηνοθέτη να μην φτιάξει ένα ανοικτά πολιτικό έργο, τα ζητήματα που ανοίγει η πολύ αξιόλογη ταινία την καθιστούν αναπόφευκτα πολιτική και είναι σήμερα εξαιρετικά επίκαιρα.

Προβολές: 20, 21 και 24 Μάη - Ρωσικό Πολιτιστικό Κέντρο, τηλ. 22420491

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Συνεδριάζει κάθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

Πέμπτη 2/5: Πως αντιμετωπίζουμε το φαινόμενο Λεπέν

Πέμπτη 9/5: Ανοιχτή εκδήλωση για την Παγκοσμιοποίηση

Τετάρτη 15/ 5: Μαρξισμός και αναρχισμός

Τετάρτη 22/ 5: Μαρξισμός 2002 του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στην Ελλάδα.

Τετάρτη 29/ 5: ΣΕΒΙΛΛΗ 2002-Παγκοσμιοποιείστε την αντίσταση.

Επισκεφθείτε τη σελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε επίσης συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης

Εργατικη Δημοκρατια
Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
e-mail: wd@workersdemocracy.net
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια
Γραφτειτε συνδρομητες
Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12
ΟΝΟΜΑ ______________
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ______________
Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ

"Αργεντίνικη" απάντηση στο πραξικόπημα

Τον περασμένο μήνα, οι φτωχοί της Βενεζουέλας ανέτρεψαν μια απόπειρα πραξικοπήματος ενάντια στον πρόεδρο Χιούγκο Τσάβες. Το πραξικόπημα ήταν έργο του ηγέτη των εργοδοτών, με την συνεργασία αξιωματικών του στρατού, της ηγεσίας της Καθολικής Εκκλησίας, καθώς και ενός διεφθαρμένου συνδικαλιστή ηγέτη.

Το οργάνωσαν με κλασικό τρόπο. Οι εργοδότες χρησιμοποίησαν σαν δικαιολογία τον διορισμό νέου διοικητικού συμβουλίου στην κρατική εταιρία πετρελαίου από τον Τσάβες, για να κάνουν λοκ-άουτ σε όλη τη βιομηχανία. Ο διεφθαρμένος ηγέτης της βασικής συνομοσπονδίας συνδικάτων στη Βενεζουέλα, ο Αλφρέδο Ράμος, ισχυρίστηκε ότι το λοκ-άουτ ήταν "απεργία", αφού είχε την υποστήριξη των μεσαίων και ανώτερων διευθυντών και κάλεσε τους εργάτες να την υποστηρίξουν. Δυστυχώς, η Διεθνής Συνομοσπονδία Ελεύθερων Εργατικών Συνδικάτων, έδωσε κάλυψη σ' αυτό το κάλεσμα.

Γράφει ο Κρις Χάρμαν

Τη δεύτερη μέρα του λοκ-άουτ, έγινε μαζική διαδήλωση της μεσαίας τάξης ενάντια στον Τσάβες στους δρόμους γύρω από το Προεδρικό Μέγαρο, στην πρωτεύουσα Καράκας, που κατέληξε σε ανταλλαγή πυροβολισμών με μια μικρότερη διαδήλωση συμπαραστατών του Τσάβες. Ο Τύπος και τα ιδιωτικά τηλεοπτικά κανάλια ισχυρίστηκαν ότι η "τάξη" έχει διαταραχθεί και ο Τσάβες εγκατέλειπε τη χώρα. Υποστηρικτές του πραξικοπήματος μέσα στον στρατό επενέβησαν ισχυριζόμενοι ότι προσπαθούν να "αποφύγουν την αιματοχυσία" και ανακοίνωσαν ότι ο πρόεδρος παραιτήθηκε.

Ο Καρμόνα, ο ηγέτης των εργοδοτών ανακήρυξε τον εαυτό του πρόεδρο, έκλεισε το κοινοβούλιο της χώρας και άρχισε τις συλλήψεις όσων θεωρήθηκαν υποστηρικτές του Τσάβες.

Αυτό που χάλασε τα σχέδιά του ήταν η αντίδραση από τις φτωχογειτονιές πάνω στους λόφους που περιβάλλουν το κεντρικό Καράκας, τις γειτονιές που υπήρξαν το κέντρο της υποστήριξης στον Τσάβες. Κάποιοι άρχισαν να κάνουν πλιάτσικο ενώ άλλοι ξεχύθηκαν από τους λόφους για να καταλάβουν το Προεδρικό Μέγαρο και το βασικό στρατόπεδο. Σημαντικά τμήματα του στρατού -ιδιαίτερα οι αλεξιπτωτιστές- πήραν τότε θέση ενάντια στο πραξικόπημα.

Ξαφνικός πανικός κυρίευσε μεγάλο κομμάτι της άρχουσας τάξης, που μερικές ώρες πριν υποστήριζε το πραξικόπημα. Ολοι αυτοί φοβήθηκαν την πιθανότητα ενός εμφυλίου πολέμου ανάμεσα σε διαφορετικά τμήματα των ενόπλων δυνάμεων αλλά και την επανάληψη των μεγάλων συγκρούσεων του 1989, του "Καρακάσο". Τότε, μια αυθόρμητη εξέγερση των φτωχών της χώρας ενάντια στο πακέτο περικοπών της κυβέρνησης και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, καταστάλθηκε με χιλιάδες δολοφονίες. Αυτή τη φορά, η απειλή και μόνο ότι θα επαναληφθούν τέτοια γεγονότα, ήταν αρκετή για να πείσει την ηγεσία των ενόπλων δυνάμεων να αναγκάσει τον Καρμόνα να παραιτηθεί, να ανακοινώσει την επιστροφή του Τσάβες και να καλέσει την "επαναφορά της τάξης" στη χώρα.

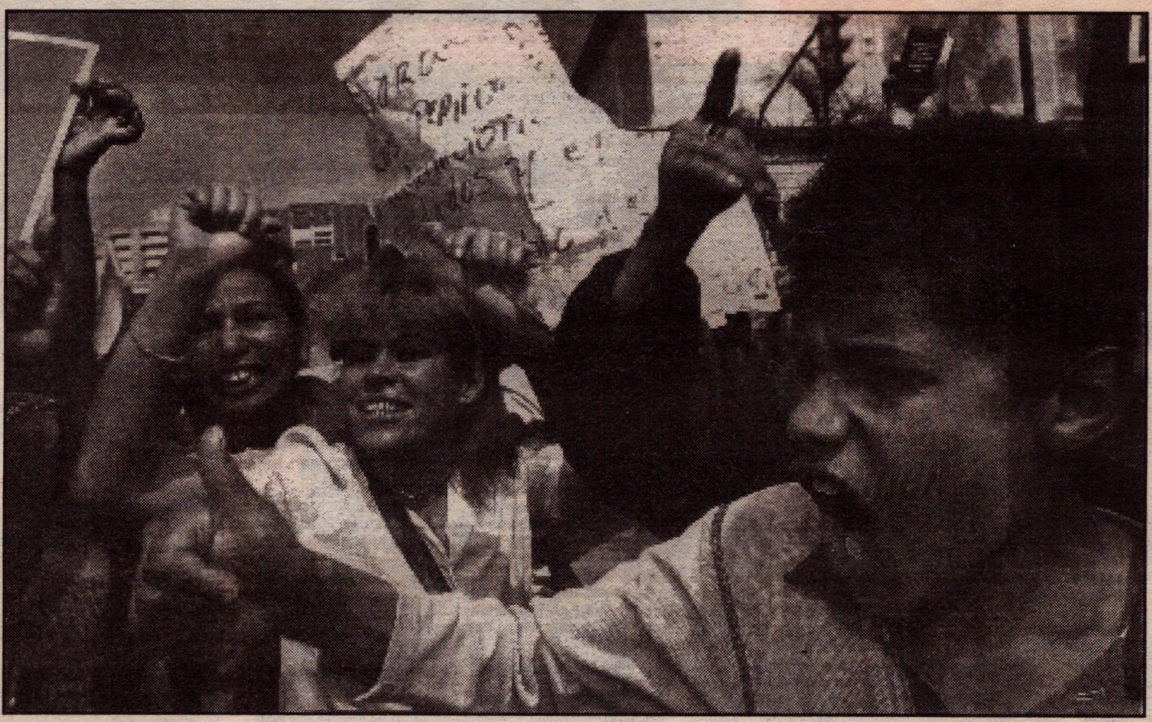

Ο κόσμος πανηγυρίζει την ήττα του πραξικοπήματος στο Καράκας τη πρωτεύουσα της Βενεζουέλας

Τι αντιπροσωπεύει ο Τσάβες

Τα τελευταία τρία χρόνια που ο Χιούγκο Τσάβες βρίσκεται στην προεδρία, έχει δυσαρεστήσει τις ΗΠΑ, προσπαθώντας να δυναμώσει τον ΟΠΕΚ, την οργάνωση των πετρελαιοπαραγωγικών χωρών, με τη φιλία του με τον Φιντέλ Κάστρο και με την άρνησή του να στηρίξει τον πόλεμο ενάντια στους αντάρτες της γειτονικής Κολομβίας.

Εχει επίσης δυσαρεστήσει τα αφεντικά της Βενεζουέλας, με τις υποσχέσεις του να μειώσει την ψαλίδα ανάμεσα στους πλούσιους και τους φτωχούς, με το ότι χρησιμοποίησε μια εκλεγμένη Συντακτική Συνέλευση για να σπάσει την κυριαρχία των παλιών, διεφθαρμένων κομμάτων και με την απόφασή του να μοιράσει κάποια κομμάτια γης στους φτωχούς.

Οι υποσχέσεις του για ριζικές μεταρρυθμίσεις του χάρισαν μια αναπάντεχη εκλογική νίκη στο τέλος του 1998 και κατά τη διάρκεια του πρώτου χρόνου διακυβέρνησης κέρδισε τεράστια δημοτικότητα που έφτανε στο 60% με 70%.

Η δημοτικότητά του έπεσε όμως τον τελευταίο χρόνο, περίπου στο 30%. Κι αυτό γιατί η πολιτική του τον εμπόδισε να μετατρέψει τις υποσχέσεις του σε πραγματική βελτίωση της ζωής του πληθυσμού.

Ο Τσάβες ήταν στρατιωτικός και έχει καταγωγή από τη μεσαία τάξη. Αηδιασμένος από τις επεμβάσεις του στρατού ενάντια στους φτωχούς κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων του 1989, προσπαθησε χωρίς επιτυχία, μαζί με άλλους στρατιωτικούς να καταλάβει την εξουσία στις αρχές της δεκαετίας του '90. Ο στόχος ήταν μια σειρά από μεταρρυθμίσεις προς όφελος των φτωχών, που θα άφηναν απείραχτο όμως τον καπιταλισμό στη Βενεζουέλα. Μετά από ένα διάστημα στη φυλακή, ο Τσάβες στράφηκε στον εκλογικό δρόμο, με στόχο παρόμοιες μεταρρυθμίσεις.

Μετά την εκλογική του νίκη, επέμεινε ότι είναι υπέρ της "μικτής οικονομίας", μιλούσε για "μακροοικονομική σταθερότητα" και όχι καταστροφή του καπιταλισμού. Και όταν οι μεταρρυθμίσεις του συνάντησαν αντίσταση, στηρίχτηκε στην πειθαρχία του στρατού για να τις προωθήσει και όχι στις μάζες και τις δημοκρατικές τους οργανώσεις.

Με τα μέτρα που πήρε ο Τσάβες έστρεψε εναντίον του την άρχουσα τάξη και τις ΗΠΑ. Αλλά δεν έφερε τις τεράστιες κοινωνικές αλλαγές που υποσχέθηκε.

Η χώρα είχε ήδη χτυπηθεί από την οικονομική κρίση πολύ πριν αναλάβει ο Τσάβες την προεδρία. Δεν κατάφερε να εμποδίσει τους εργοδότες, που για να προστατέψουν τα κέρδη τους, έκαναν μαζικές απολύσεις. Επίσης η υποτίμηση του νομίσματος της Βενεζουέλας, του μπολιβάρ, πριν δυο μήνες, έχει οδηγήσει σε αύξηση των τιμών.

Οπως λέει μια αριστερή υποστηρίκτρια του Τσάβες, η Μάρτα Χάρνεκερ, "ο στρατός, συνηθισμένος σε μια σιδερένια πειθαρχία, έδινε περισσότερη έμφαση στο να εκπληρωθούν οι στόχοι τους από το να προωθούν τη συμμετοχή του απλού κόσμου, που συνέχιζε να παρακολουθεί παθητικά, αφού κάποιοι άλλοι έλυναν τα προβλήματά του. Η άλλη αχίλλειος φτέρνα βρίσκεται στα αποτελέσματα. Είναι δύσκολο κανείς να καταλάβει πώς μια κυβέρνηση που έχει τα μέσα, την πολιτική υποστήριξη και κάποιο βαθμό εξουσίας, δεν μπόρεσε να πάρει πιο δραστικά μέτρα για ν' αλλάξει τη ζωή των ανθρώπων σε ζητήματα όπως η υγεία και η παιδεία. Δεν μπορούμε να αρνηθούμε ότι κάτι προσπαθούσαν να κάνουν, αλλά τα αποτελέσματα ήταν πολύ λίγα σε σχέση μ' αυτά που περίμενε ο κόσμος."

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Η διακυβέρνηση από τα πάνω της "μικτής οικονομίας" οδήγησε τον Τσάβες να επιτεθεί στους μισθούς και τις συνθήκες δουλειάς των εργαζόμενων, την ίδια στιγμή που μιλούσε για ενίσχυση των ανέργων, των ημιαπασχολούμενων και των φτωχών αγροτών. Αυτό έδωσε τη δυνατότητα στον Αλφρέδο Ράμος, τον συνδικαλιστή που στήριξε το λοκ-άουτ των αφεντικών, να λέει στους εργάτες ότι πήρε αυτή τη θέση γιατί η κυβέρνηση "έσπασε τις συλλογικές συμβάσεις για τους μισθούς" και αγνόησε τα μισθολογικά αιτήματα των καθηγητών. Ετσι, η ίδια η πολιτική του Τσάβες, έγινε όργανο στα χέρια αυτών που ήθελαν να τον ανατρέψουν.

Και τώρα;

Οι δυνάμεις που σχεδίασαν την ανατροπή του Τσάβες, τρομοκρατήθηκαν από το θέαμα των φτωχών να ξεχύνονται στους δρόμους του Καράκας. Εφεραν ξανά τον Τσάβες στην εξουσία με την ελπίδα να τον πείσουν να θέσει υπό έλεγχο τους φτωχούς που εξεγείρονται.

Οι στρατιωτικοί που μετατόπισαν τη στήριξή τους από το πραξικόπημα στον Τσάβες θα αρχίσουν να του βάζουν τέτοιου είδους πιέσεις. Του λένε ότι ο μόνος τρόπος να μείνει ασφαλής και στην εξουσία είναι να επιλέξει μια πιο "μετριοπαθή" πολιτική

Ο Οργανισμός Λατινοαμερικανικών Κρατών έστειλε μια αποστολή στο Καράκας με παρόμοιο μήνυμα. Ο ίδιος ο Τσάβες, στην πρώτη του δήλωση μετά την επιστροφή του, μοιάζει να υιοθετεί αυτή τη στάση. Ανακοίνωσε ότι θα συγκαλέσει ένα "στρογγυλό τραπέζι εθνικής ενότητας" και κάλεσε για "ενότητα που θα σέβεται τις διαφορές", ανάμεσα "στην Καθολική και την Ευαγγελική Εκκλησία, τους εργοδότες, τα πολιτικά κόμματα και τους ηγέτες τους, τα συνδικάτα και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης". Συνέχισε ευχαριστώντας "τους διεθνείς οργανισμούς, τον Οργανισμό Λατινοαμερικανικών Κρατών, τους G7 και την Κίνα".

Σ' αυτούς που έβαλαν σε κίνδυνο τη ζωή τους για να τον υπαρασπιστούν, είπε "άκουσα πως έγιναν συγκρούσεις και πλιάτσικο. Ας γυρίσουμε στα σπίτια μας και ας αναλογιστούμε γύρω απο τα γεγονότα."

Είναι ένα μήνυμα που δεν θα θέλουν να αποδεχτούν αυτοί που βγήκαν στους δρόμους ενάντια στο πραξικόπημα. Είδαν πόσο λίγο νοιάζονται τα αφεντικά για το σεβασμό στη δημοκρατία και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Είναι θυμωμένοι με τις εφημερίδες και τους ιδιοκτήτες των καναλιών που στήριξαν το πραξικόπημα. Θέλουν να ξεμπερδέψουν, μια για πάντα, με τους στρατιωτικούς που δεν κινήθηκαν άμεσα ενάντια στους πραξικοπηματίες.

Στο χέρι τους είναι να δράσουν ενάντια στην εξουσία που έχουν τέτοιοι άνθρωποι, τώρα που οι δομές της εξουσίας τους βρίσκονται σε διάλυση.

Αυτό δεν θα μπορέσει να γίνει αν στηριχτούν στον Τσάβες και τις μεταρρυθμίσεις "από τα πάνω", πράγμα που έκανε μεγάλο τμήμα της αριστεράς για τρία χρόνια. Σημαίνει μάχες από τα κάτω, από τους εργάτες και τους φτωχούς, όχι από τους μικροαστούς στρατιωτικούς που τόσο εύκολα αλλάζουν στρατόπεδο.

Σημαίνει επίσης ότι χρειάζεται να είναι κανείς απόλυτα ξεκάθαρος ότι οι επιθέσεις στους μισθούς και τις συνθήκες εργασίας των εργατών δεν βοηθούν σε καμία περίπτωση τους άνεργους, τους ημιαπασχολούμενους και τους φτωχούς αγρότες. Βοηθούν μόνο τους πλούσιους, τις πολυεθνικές και τη συμμορία του Μπους στον Λευκό Οίκο.

Ο ρόλος των ΗΠΑ

Η απόπειρα του πραξικοπήματος ήρθε μετά από μια σειρά δηλώσεων ενάντια στον Τσάβες από την κυβέρνηση των ΗΠΑ. Τον Φεβρουάριο, το State Department εξέφρασε τις "ανησυχίες" του για τις "δραστηριότητές" του. Ενας αξιωματούχος δήλωσε στην Washington Post: "Η Βενεζουέλα βρίσκεται σε πολύ επικίνδυνη θέση. Αν ο Τσάβες δεν διευθετήσει τα πράγματα σύντομα, δεν θα ολοκληρώσει τη θητεία του στην προεδρία".

Η Wall Street Journal χαιρέτησε τα νέα της ανατροπής του και έδωσε συμβουλές στους επενδυτές να "επωφεληθούν από την αλλαγή", ενώ οι New York Times ισχυρίστηκαν ότι "με την παραίτηση του Τσάβες, παύει πλεόν να απειλείται η δημοκρατία στη Βενεζουέλα από έναν παραλίγο δικτάτορα".

Αυτό δείχνει ότι τουλάχιστον ένα τμήμα της κυβέρνησης των ΗΠΑ ενθάρρυνε το πραξικόπημα.

Αυτή η στάση συμβαδίζει με τη γενικότερη πολιτική του "πυρήνα" της κυβέρνησης του Μπους, γύρω από τον Ράμσφελντ και τον Γούλφγουιτζ, που πιστεύει ότι οι ΗΠΑ μπορούν να κάνουν ό,τι θέλουν, σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου, χωρίς ν' ανησυχούν ότι θα έχουν προβλήματα με άλλα κράτη ή λαούς.

Ολοι αυτοί υπέστησαν μια ήττα όταν οι φτωχοί βγήκαν στους δρόμους του Καράκας ενάντια στο πραξικόπημα, μια ήττα παρόμοια με το πισωγύρισμα που έχει φέρει στα σχέδιά τους η ηρωική αντίσταση του Παλαιστινιακού λαού στη Μέση Ανατολή.

εργατική δημοκρατία

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟ "ΣΟΚ" ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΟΔΟ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΤΑ ΛΕΠΕΝ

ΓΑΛΛΙΑ

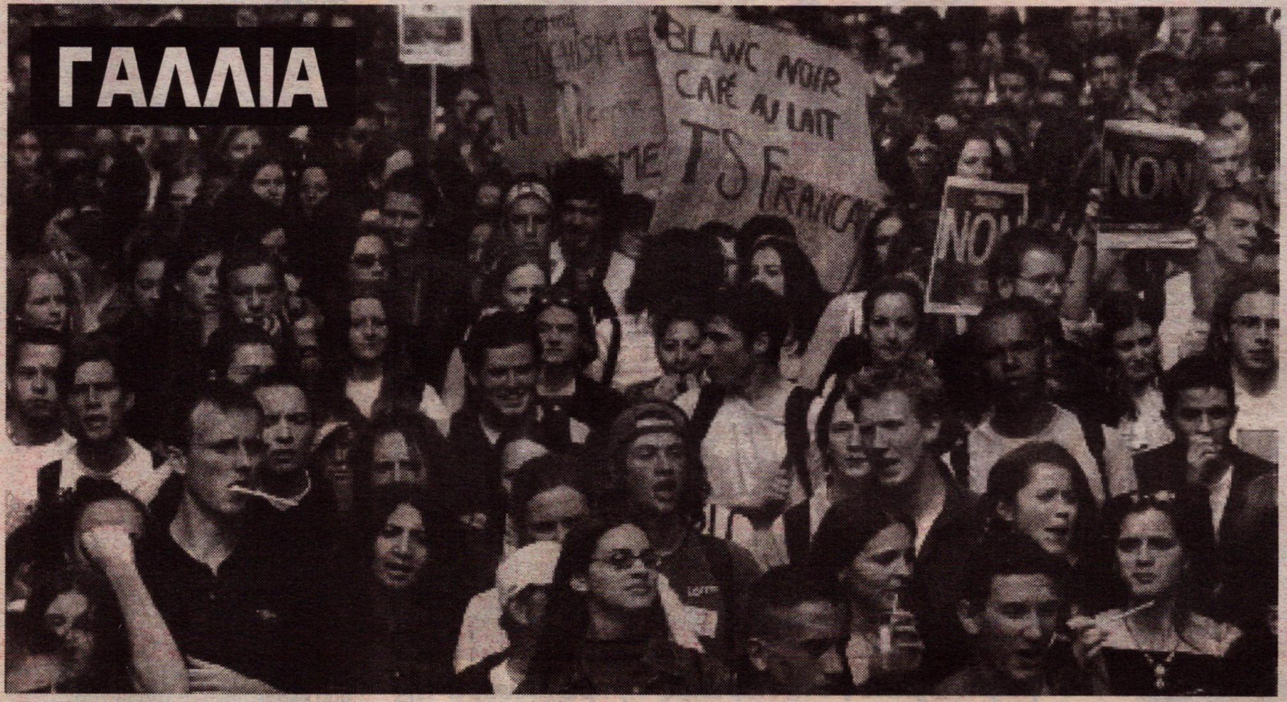

"Σοκ" ήταν η λέξη που κυριάρχησε μόλις βγήκαν τα αποτελέσματα του πρώτου γύρου των προεδρικών εκλογών στην Γαλλία. Ο Ζαν-Μαρί Λεπέν, ο φασίστας υποψήφιος του Εθνικού Μετώπου πήρε το 17,08% των ψήφων και πέρασε στο δεύτερο γύρο.

Το σοκ είναι ακόμα πιο έντονο γιατί έρχεται ύστερα από πέντε χρόνια όπου η Αριστερά κυβερνούσε στη Γαλλία. Η πολιτική της "πλουραλιστικής Αριστεράς", η πολιτική της διαχείρισης του βάρβαρου συστήματος της αγοράς και του πολέμου χρεωκόπησε, σπέρνοντας την απογοήτευση στον κόσμο της Αριστεράς. Παρόλα αυτά, εκατομμύρια εργαζόμενοι και νεολαία αντιστάθηκαν σε αυτή την απογοήτευση στηρίζοντας τους υποψήφιους της επαναστατικής αριστεράς. Είναι ένα ελπιδοφόρο μήνυμα που πρέπει να βρει συνέχεια πέρα από την κάλπη.

Αντίπαλος του Λεπέν στο δεύτερο γύρο που θα γίνει στις 5 Μάη θα είναι ο Ζακ Σιράκ, ο τωρινός πρόεδρος και υποψήφιος του δεξιού RPR που πήρε το 19,6%.

Για τον Λιονέλ Ζοσπέν τωρινό πρωθυπουργό και υποψήφιο του Σοσιαλιστικού Κόμματος, τα αποτελέσματα ήταν καθαρή πανωλεθρία. Πήρε το 16,04% των ψήφων. Αφού παραδέχθηκε την συντριβή ανακοίνωσε ότι πρόκειται να αποσυρθεί από την πολιτική.

Παρόμοια πανωλεθρία υπέστη και ο Ρομπέρ Υ, γραμματέας και υποψήφιος του Κομμουνιστικού Κόμματος, του ενός εταίρου των Σοσιαλιστών στην κυβέρνηση της "πλουραλιστικής Αριστεράς" που κυβερνά από το 1997. Πήρε μόλις το 3,4% των ψήφων. Είναι το χαμηλότερο ποσοστό που έχει πάρει το Κομμουνιστικό Κόμμα στα 82 χρόνια της ύπαρξής του. Ο Νοέλ Μαμέρ υποψήφιος των Πράσινων, που επίσης συμμετέχουν στην κυβέρνηση, καθηλώθηκε στο 5,2%.

Στην πραγματικότητα, ο Λεπέν δεν πήρε περισσότερους ψήφους από τα 4,5 εκατομμύρια ψήφους που είχε πάρει στις προεδρικές εκλογές του 1995. Τότε είχε φτάσει το 15%. Η άνοδός του τώρα στο 17% οφείλεται κατά κύριο λόγο στην αποχή, που έφτασε σε ποσοστά ρεκόρ σε σχέση με όλες τις εκλογές τα τελευταία 44 χρόνια στην Γαλλία. Το 28% των ψηφοφόρων δεν πήγε στις κάλπες.

Απογοήτευση και αγανάκτηση

Αποχή έκαναν κατά κύριο λόγο οι εργαζόμενοι και η νεολαία που είχαν στηρίξει τις ελπίδες τους στην κυβέρνηση της "πλουραλιστικής Αριστεράς". Με την πολιτική της έσπειρε την απογοήτευση και την αγανάκτηση σε όλο αυτό τον κόσμο.

Ενας στους δέκα Γάλλους συνεχίζει να ζει κάτω από το επίσημο όριο της φτώχιας. Παρά τις διακηρύξεις της για "ρύθμιση των αγορών" η κυβέρνηση του Ζοσπέν έχει το ρεκόρ των ιδιωτικοποιήσεων. Δεν έκανε τίποτα όταν επιχειρήσεις όπως η Μισελέν, η Ντανόν, η Μουλινέξ απέλυαν χιλιάδες εργάτες. Η κυβέρνηση θεσμοθέτησε το 35ωρο, αλλά συνόδευσε αυτό το μέτρο με "ελαστικοποίηση" του ωράριου για να εξευμενίσει τους καπιταλιστές. Το αποτέλεσμα; Αντί για 900.000 νέες θέσεις εργασίας που υποσχόταν δημιουργήθηκαν μόλις 280.000. Οσο για την εξωτερική πολιτική, η κυβέρνηση του Ζοσπέν συμμετείχε σε όλες τις βρόμικες ιμπεριαλιστικές εκστρατείες των ΗΠΑ, από την Γιουγκοσλαβία το 1999 μέχρι το Αφγανιστάν τώρα.

Στην προεκλογική του εκστρατεία ο Ζοσπέν αρχικά προσπάθησε να αντιγράψει τον Σιράκ που είχε κάνει σημαία του την "μάχη κατά της εγκληματικότητας". Γι' αυτό στις δημοσκοπήσεις η μεγάλη πλειοψηφία των ερωτηθέντων δήλωνε ότι δεν διέκρινε καμιά ουσιαστική διαφορά ανάμεσα στον Ζοσπέν και τον Σιράκ. Οταν πριν δεκαπέντε μέρες ο Ζοσπέν αποφάσισε να χρησιμοποιήσει πιο αριστερή φρασεολογία ήταν πια πολύ αργά. Δυο βδομάδες προεκλογικών ομιλιών δεν σβήνουν πέντε χρόνια δεξιάς πολιτικής.

Η συντριβή θα ήταν μεγαλύτερη, αν δεν υπήρχαν οι υποψήφιοι της επαναστατικής Αριστεράς και όσων έκαναν κριτική απ' τα αριστερά στον Ζοσπέν και τους συμμάχους του. Εκατομμύρια εργαζόμενοι και νεολαία που έχουν αγανακτήσει με την πολιτική του Ζοσπέν στήριξαν με τη ψήφο τους αυτούς τους υποψήφιους που έκαναν καμπάνια ενάντια στον καπιταλισμό και την βαρβαρότητά του.

Ολοι μαζί οι τροτσκιστές υποψήφιοι έφτασαν περίπου το 11%, κοντά στα 3.000.000 ψήφους. Η Αρλέτ Λαγκιγιέ της Εργατικής Πάλης (Lutte Ouvriere) έφτασε το 5,78%. Ο Ολιβιέ Μπενζασενό του Επαναστατικού Κομμουνιστικού Συνδέσμου (LCR) πήρε το 4,29% των ψήφων. Ο Ντανιέλ Γκλικστάϊν του Εργατικού Κόμματος (PT) πήρε ένα 0,49%.

Ο Ζαν Πιέρ Σεβενεμάν ήταν υπουργός του Ζοσπέν και παραιτήθηκε το 1999. Τώρα πήρε το 5,3% των ψήφων. Μια άλλη υποψήφια που φρόντισε να πάρει έγκαιρα τις αποστάσεις της από την κυβέρνηση ήταν η Κριστιάν Τομπιρά, του Ριζοσπαστικού Κόμματος της Αριστεράς, που τώρα πήρε το 2,1% των ψήφων.

Μαζική αντιφασιστική δράση

Πάνω από 100.000 βγήκαν στους δρόμους της Γαλλίας για να διαδηλώσουν ενάντια στον Λεπέν, μόλις έγιναν γνωστά τα αποτελέσματα. Την Κυριακή το βράδυ και τις πρώτες πρωινές ώρες της Δευτέρας 30.000 συγκεντρώθηκαν στο κέντρο του Παρισιού. "Ο Λεπέν είναι φασίστας" και "Κάτω το Εθνικό Μέτωπο" ήταν τα σύνθηματά τους. Τη Δευτέρα οι διαδηλώσεις απλώθηκαν σε όλες τις γωνιές της Γαλλίας.

Οι εφημερίδες περιγράφουν τον Λεπέν σαν ένα ακροδεξιό πολιτικό που χρησιμοποιεί το ρατσισμό για να κερδίσει ψήφους. Αυτό το λάθος της υποτίμησης το έκανε το μεγαλύτερο μέρος της Αριστεράς στη Γαλλία τη δεκαετία του '80 με καταστροφικές συνέπειες.

Φασίστας

Ο Λεπέν είναι κάτι πολύ χειρότερο, είναι αμετανόητος φασίστας που έχει πρότυπό του τον Χίτλερ. Είναι ο άνθρωπος που έχει δηλώσει ότι το Ολοκαύτωμα ήταν μια "λεπτομέρεια της ιστορίας". Εχει καταδικαστεί στο παρελθόν για παραγωγή και διακίνηση δίσκων με ναζιστικά εμβατήρια.

Το κόμμα του, το Εθνικό Μέτωπο, δεν είναι ένα οποιοδήποτε συντηρητικό κόμμα. Ο σκληρός πυρήνας του αποτελείται επίσης από φασίστες. Λίγες βδομάδες πριν τις εκλογές, κυκλοφόρησε ένα βίντεο όπου στελέχη του Εθνικού Μετώπου τραγουδούσαν ναζιστικά εμβατήρια και αστειεύονταν για τους θαλάμους αερίων. Οι "ομάδες κρούσης" του Μετώπου έχουν δολοφονήσει μετανάστη στη διάρκεια μιας "πρωτομαγιάτικης" συγκέντρωσής τους στο Παρίσι πριν μερικά χρόνια, ενω έχουν επιτεθεί και σε απεργούς εργάτες.

Η στρατηγική του Λεπέν είναι να προσπαθεί να δημιουργήσει μια εικόνα "καθωσπρεπισμού" και "δημοκρατικής νομιμοφροσύνης" γύρω από το κόμμα του, προσπαθώντας να ψαρέψει στα θολά νερά. Αυτό έκανε και σ' αυτή την προεκλογική εκστρατεία, μιλώντας για την ανεργία, την διάλυση των κοινωνικών υπηρεσιών, την ανασφάλεια που νιώθει ο κόσμος. Δεν έχασε την ευκαιρία να ρίξει το ρατσιστικό του δηλητήριο αλλά με περιτύλιγμα ριζοσπαστισμού.

Το Εθνικό Μέτωπο γνώρισε τις πρώτες του επιτυχίες με αυτή την τακτική στην δεκαετία του '80. Οι κυβερνήσεις του Σοσιαλιστικού Κόμματος με τον Μιτεράν πρόεδρο, γρήγορα διέψευσαν όλες τις ελπίδες που είχε γεννήσει η εκλογική νίκη της Αριστεράς το 1981. Εκεί πάτησε ο Λεπέν για να διευρύνει την επιρροή του. Στις αρχές της δεκαετίας του '90 έφτασε να έχει βουλευτές και ευρωβουλευτές.

Ανθιση

Η κρίση για τον Λεπέν ήρθε μετά την Γενική Απεργία που συγκλόνισε την Γαλλία τον Δεκέμβρη του 1995. Η επανεμφάνιση της εργατικής τάξης στο προσκήνιο τροφοδότησε και τους αγώνες ενάντια στο ρατσισμό, το φασισμό και έθεσε τις βάσεις για την άνθηση του κινήματος ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση.

Τον Μάρτη του '97, 50.000 αντιφασίστες διαδήλωσαν έξω από το συνέδριο του Εθνικού Μετώπου στο Στρασβούργο. Την επόμενη χρονιά, η συνεργασία διάφορων δεξιών πολιτικών με τον Λεπέν στις δημοτικές εκλογές προκάλεσε ένα τεράστιο κύμα διαδηλώσεων. Ενα χρόνο μετά το κόμμα του Λεπέν διασπάστηκε και ο πρώην υπαρχηγός του ο Μεγκρέ έφτιαξε το δικό του "Εθνικό Ρεπουμπλικανικό Κίνημα".

Είναι η απόδειξη ότι η άνοδος του Λεπέν δεν είναι μοιραία, ότι υπάρχει η διάθεση και οι δυνάμεις που μπορούν να την ανακόψουν. Οι 4.500.000 ψήφοι που πήρε, χώρια από το 2% του Μεγκρέ, προκαλούν δέος. Αλλά ακόμα και σε εκλογικό επίπεδο, αυτοί που ψήφισαν Αριστερά είναι διπλάσιοι σε αριθμό.

Ακόμα πιο σημαντικό είναι ότι ο Λεπέν παίρνει τα μεγαλύτερα ποσοστά του στις μικρότερες πόλεις, εκεί που το κοινωνικό βάρος των μεσοστρωμάτων είναι πιο έντονο. Στις περισσότερες μεγάλες πόλεις, εκεί που είναι συγκεντρωμένη η μεγάλη πλειοψηφία των εργατών, βρέθηκε πίσω από τον Ζοσπέν.

Στην Γαλλία, η αντικαπιταλιστική διάθεση και οι εργατικοί αγώνες είναι εξίσου ισχυροί με την γειτονική Ιταλία ή Ισπανία.

Οι οργανώσεις της επαναστατικής Αριστεράς που συγκέντρωσαν αυτά τα 3.000.000 ψήφων κρατάνε το κλειδί για να πάρει σάρκα και οστά ένα τεράστιο κύμα αγώνων που θα βυθίσει για άλλη μια φορά τον Λεπέν στην κρίση και τη διάλυση. Φτάνει να μην επαναλάβουν τα λάθη του παρελθόντος.

Λάθη

Δεν είναι η πρώτη φορά που παίρνουν εκατομμύρια ψήφους. Στις ευρωεκλογές του 1999, το κοινό ψηφοδέλτιο της Εργατικής Πάλης και της LCR κατάφερε να αναδείξει 5 ευρωβουλευτές. Αλλά απέτυχαν να τους αξιοποιήσουν στη δράση.

Η Εργατική Πάλη της Αρλέτ Λαγκιγιέ, στις δεκαετίες του '80 και του '90 αρνήθηκε να κινητοποιηθεί ενάντια στο Εθνικό Μέτωπο. Θεωρούσε τον Λεπέν σαν έναν ακόμα "ριζοσπαστικό ακροδεξιό" πολιτικό και τις κινητοποιήσεις ενάντιά του αποπροσανατολιστικές από τις απεργίες και τις άλλες μάχες στους εργατικούς χώρους. Την ίδια σεκταριστική στάση κράτησε και απέναντι στο αντικαπιταλιστικό κίνημα. Η άλλη μεγάλη οργάνωση, η LCR, δεν έκανε αυτά τα λάθη. Αλλά συνολικά όλες αυτές οι οργανώσεις απέτυχαν να δώσουν τις πολιτικές μάχες που θα σηματοδοτούσαν μια εναλλακτική προοπτική απέναντι στα ξεπουλήματα της "πλουραλιστικής" Αριστεράς.

Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η αποτυχία τους να χτίσουν ένα μαζικό αντιπολεμικό κίνημα. Παγιδεύτηκαν στην πολιτική των "ίσων αποστάσεων" με αποτέλεσμα να αφήσουν τον κόσμο της Αριστεράς έκθετο σε όλες τις πιέσεις των υποστηρικτών του πολέμου. Και η έλλειψη ενός μαζικού αντιπολεμικού κινήματος είχε συνέπειες. Αφησε το δρόμο ανοιχτό στον Λεπέν, αλλά και στον Σιράκ να δημαγωγούν για την "ασφάλεια", να εκμεταλλεύονται την αντιτρομοκρατική υστερία για να επιτεθούν στα εκατομμύρια άραβες και μουσουλμάνους που ζουν στη Γαλλία.

Αυτό που χρειάζεται τώρα, είναι η επαναστατική Αριστερά να ριχτεί στην πλατιά ενωτική δράση στους δρόμους, ενάντια στη φασιστική απειλή. Μπορεί έτσι να απευθυνθεί και να κινητοποιήσει τα εκατομμύρια που είτε ψήφισαν τα κόμματα της "πληθυντικής Αριστεράς" είτε προτίμησαν την αποχή. Και ταυτόχρονα, μέσα από αυτή τη δράση πρέπει να προβάλει χειροπιαστά την εναλλακτική λύση απέναντι στο σύστημα που τη κρίση του προσπαθεί να εκμεταλλευθεί ο Λεπέν.